

Sylva anachoretica Aegypti et Palestinae. Figuris aeneis et brevibus vitarum elogiis expressa / Abrahamo Blommaert inuentore.

Contributors

Bloemaert, Abraham, 1564-1651.

Publication/Creation

Antverpiae : Ex typographia Henrici Aertssij, sumptibus auctoris, 1619.

Persistent URL

<https://wellcomecollection.org/works/ju5xz5jb>

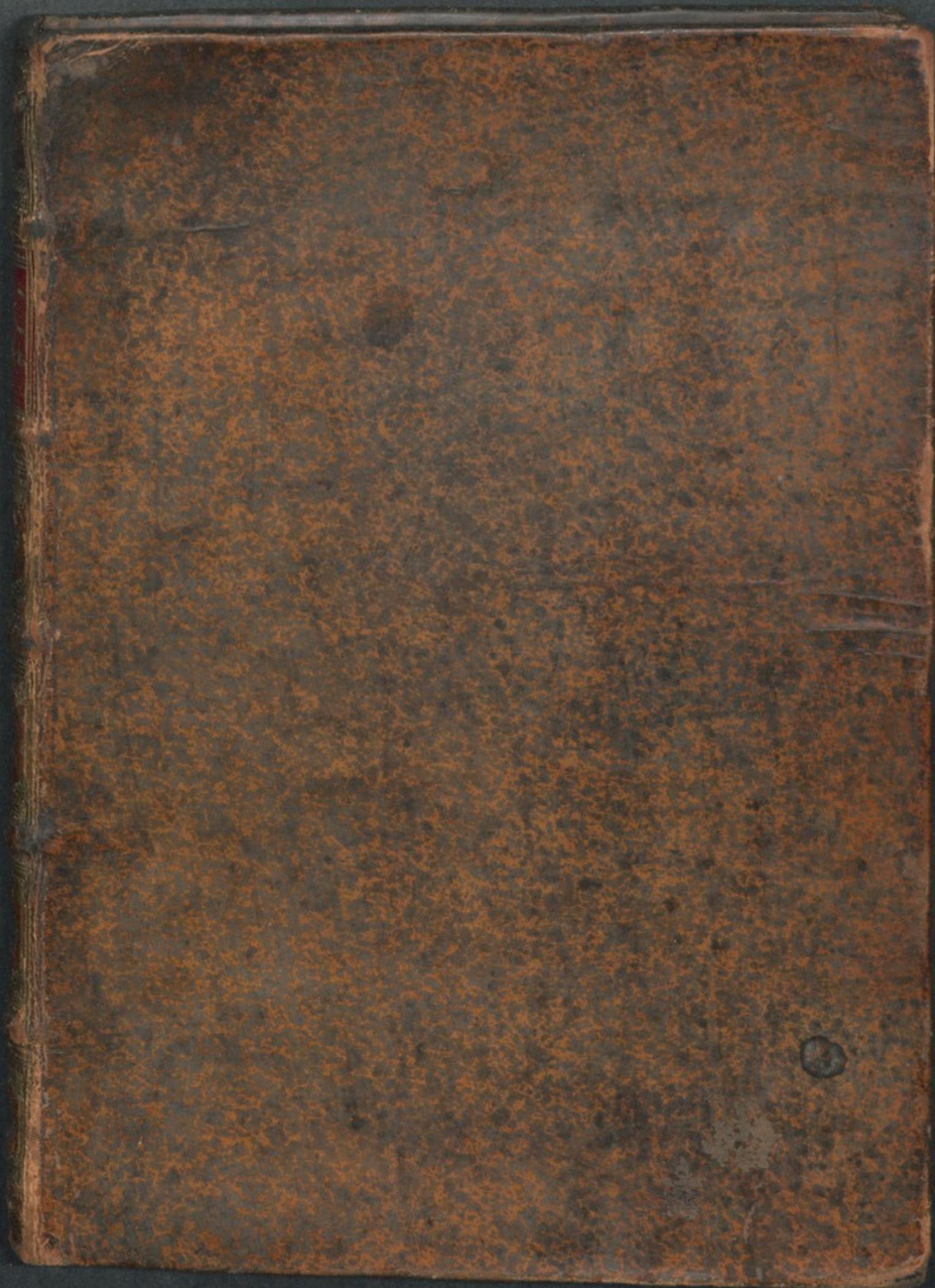
License and attribution

This work has been identified as being free of known restrictions under copyright law, including all related and neighbouring rights and is being made available under the Creative Commons, Public Domain Mark.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, without asking permission.

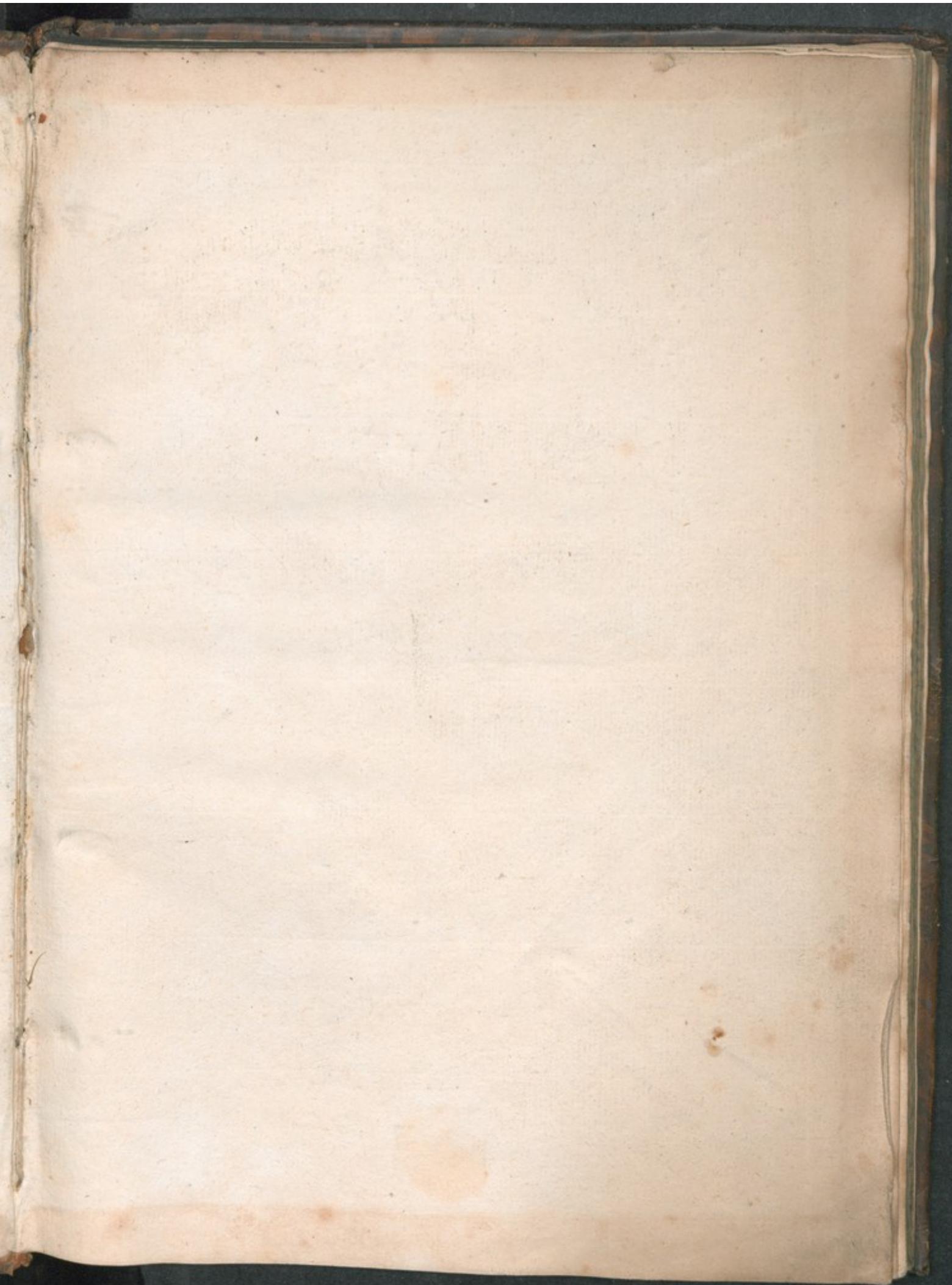


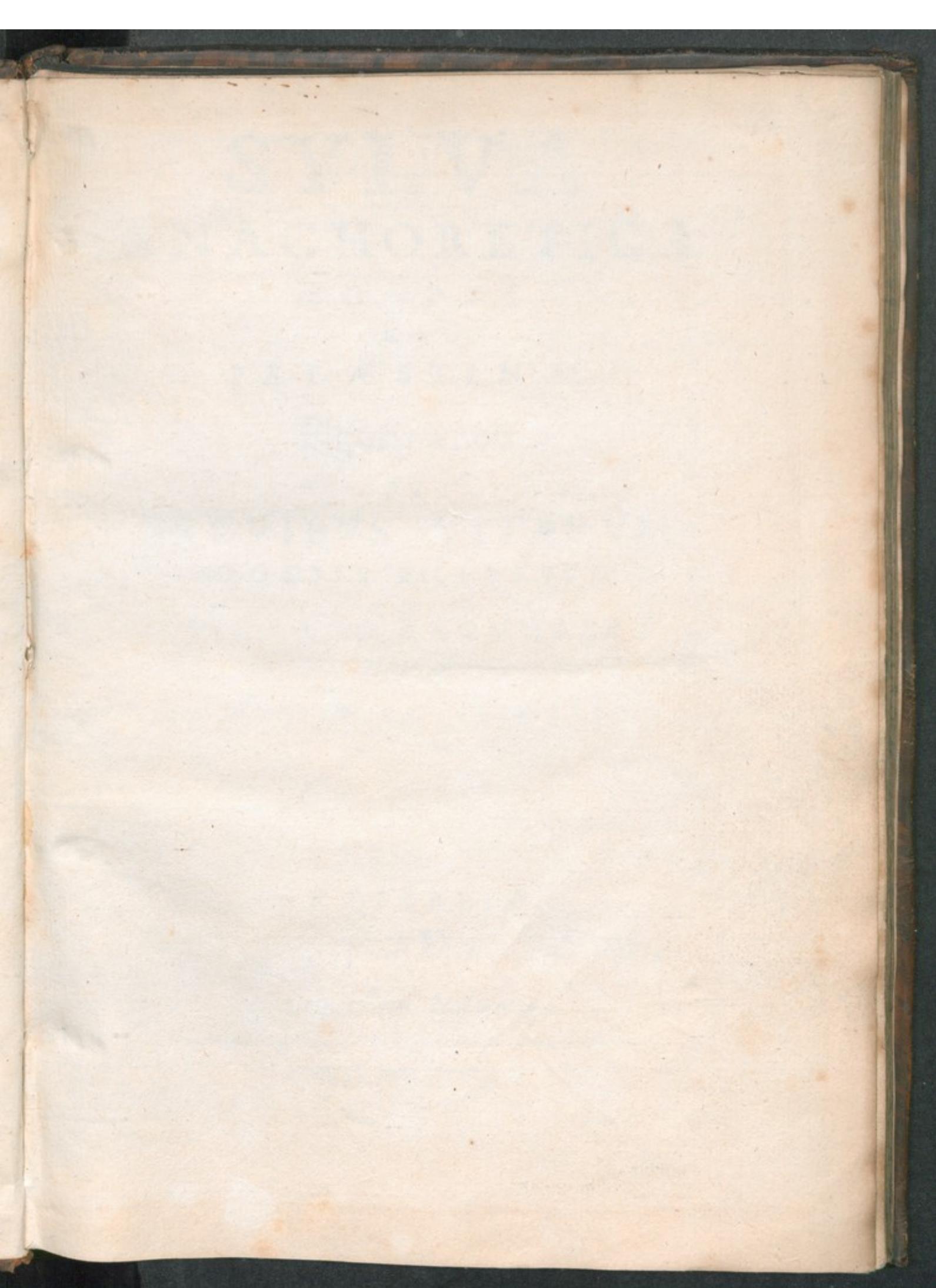
Wellcome Collection
183 Euston Road
London NW1 2BE UK
T +44 (0)20 7611 8722
E library@wellcomecollection.org
<https://wellcomecollection.org>



No

889





**SYLVA
ANACHORETICA**

ÆGYPTI

ET

PALÆSTINÆ.

Figuris æneis

ET

BREVIBVS VITARVM

ELOGIIS EXPRESSA.

ABRAHAMO BLOMMAERT

Inuentore.

BOETIO A BOLSVVERT

Sculptore.

ANTVERPIÆ,

Ex Typographiâ Henrici Aertssij,

Sumptibus Auctoris.

CIC. 19C. XIX.

1619

Hieronymus epist. i. ad Heliodorum
de laude Eremi.

O DESERTVM
FLORIBVS CHRISTI VERNANS!

O SOLITVDO

I N Q V A

ILLI NASCVNTVR LAPIDES

DE QVIBVS IN APOCALYPSI

CIVITAS MAGNI REGIS

EXTRVITVR!

O EREMVVS

FAMILIARIVS DEO

GAVDENS!

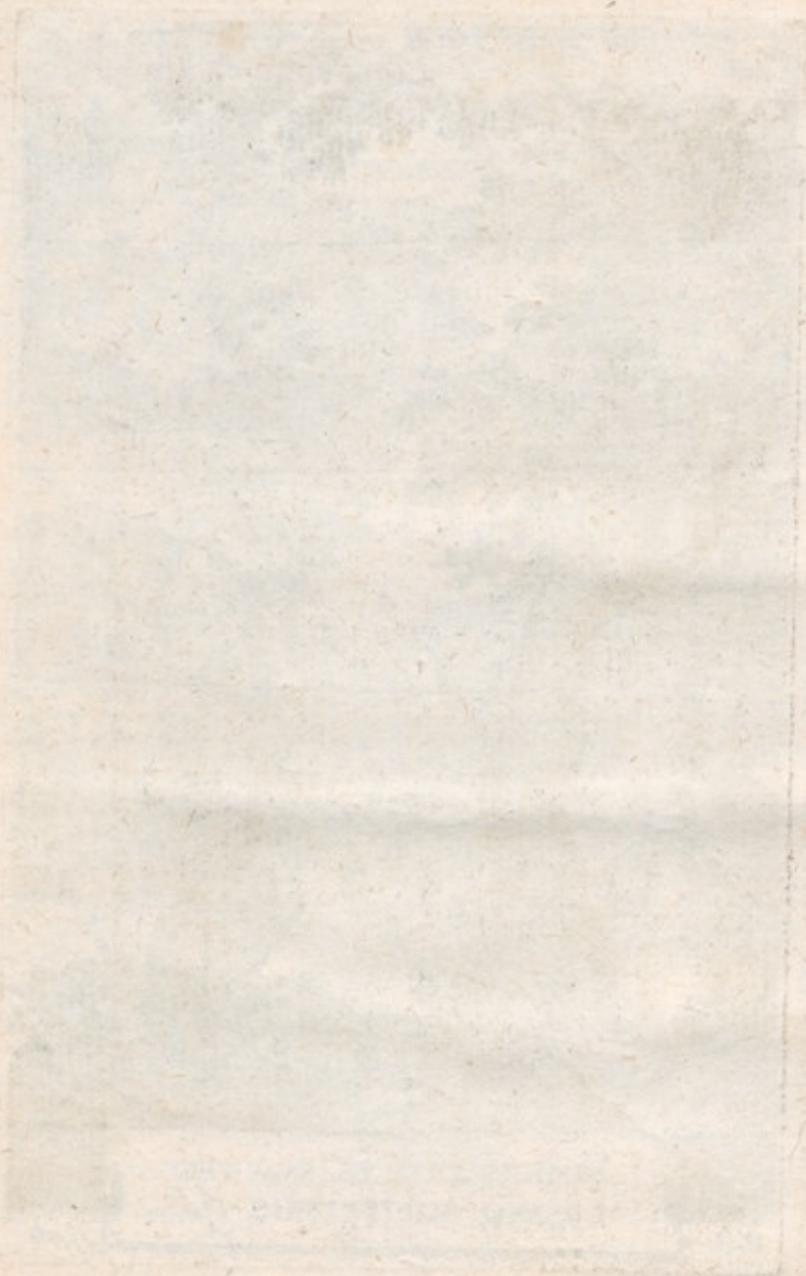


SIMILIS FACTVS SVM PEL-
LICANO SOLITVDINIS. *Psal. iii.*

Bolsuere

fecit.

A. D. /



ADMODVM REVERENDO
DOMINO
ANTONIO
DE WINGHE
LÆTIENSI
ORDINIS
S. BENEDICTI
ABBATI.

ADMODVM R.^{DB} DOMINE,



Ene cessit Eremitis
meis metatoria sua.
Recordantur etiam-
num quàm læto vul-
tu, quàm liberali ma-
nu eorum exceperis
exuuias, quàm hilari animo eorum di-
cta factaque notaris. Veniunt nunc
ipsi, & suâ se specie repræsésentant; quin
& curtam supellectilem suam secum
defe-

deferunt, caucum, pfiathium, ciliciū.
Formidolosis quidem antris hærent,
sed inde celerius cæli atria penetrant:
feminudi aëris iniurias excipiunt, sed
sat tecti sunt, qui sub Christi umbra
latitant: terræ velut insepulti hor-
rent, deprecatorias tamen ad cælum
lacrymas mittunt. Veniunt igitur ad
Te, humani generis legati. Non quæ-
renda illis loca lautia; suis ipsi antris,
suis tuguriis, suis lautumiis sunt con-
tenti. Ne labora de ferculis; inemptis
dapibus famem sedant, dactylis, ole-
ribus, lapsanis. Seu ruri seu in vrbe
sunt, OMNIA secum portant.

Effigies habes ab amica manu; quæ
vt gratiores essent, placuit amico bre-
uia è Vitis Patrum concinnare elo-
giâ. Quæ Auctorum ferè verbis dedit,
ne fucum faceret. Vale.

T. T.

IR. S. I.

HIERONYMVS

EPIST. I.

A D

HELIODORVM.



QUID agis frater in saeculo, qui maior es mundo? quamdiu te tectorum umbra premunt? quamdiu fumosarum urbium carcer includit? Crede mihi, nescio quid plus lucis adspicio. Libet sarcinâ corporis abiectâ ad purum aetheris euolare fulgorem. Paupertatem times? sed beatos CHRISTVS pauperes appellat. Labore terreris? at nemo athleta sine sudore coronatur. De cibo cogitas? sed fides famem non timet. Super nudam metuis humum exesa ieiuniis membra collidere? sed Dominus tecum iacet. Squalidi capitis horret inculta casaries? sed caput tuum CHRISTVS est. Infinita eremi vastitas te terret? sed tu paradisum mente deambula. Quotiescumq; illuc cogitatione conscenderis, toties in eremo non eris. Scabra sine balneis attrahitur cutis? sed qui in CHRISTO semel lotus est, non illi necesse est iterum lauare. Et vt breuiter ad cuneta, audias Apostolum respondentem: Non sunt, inquit, condignae passion-
nes huius saeculi ad superuenturam gloriam, quae reuelabitur in nobis. Delicatus es, frater, si & hic vis gaudere cum saeculo, & postea regnare cum CHRISTO.

Rom. 8.

S. Basil. lib. de laude Vitæ Solitariæ.

V I T A
S O L I T A R I A

CÆLESTIS DOCTRINÆ

S C H O L A E S T

DIVINARVM ARTIVM

D I S C I P L I N A .

I L L I C D E V S E S T

T O T V M

Q V O D D I S C I T V R .

I E S U S

D A C T V S E S T



*Circueverunt in melotis, in pellibus caprinis, egentes, angustiati,
afflicti, quibus dignus non erat mundus, in solitudinibus erran-
tes, in montibus et speluncis, et in cavernis terra. Paul. Hebr. ii.*
Abr. Bloemaert Inuēt. Boëtius. A. Bolluerd. sculp. et excudit.

I E S V S

DVCTVS EST

I N

D E S E R T V M.

Matth. 4.

Ambros.
lib. 4. in
Luc. cap. 4.

Genes. 1.

Genes. 3.

Coloss. 3.

CONVENIT recordari, quemadmodum de paradiso in desertum Adam primus eiectus est, vt aduertat, quemadmodum de deserto ad paradysum Adam secundus reuerterit: vides enim, quemadmodum suis nodis preiudicia resoluantur, & suis diuina beneficia vestigijs reformentur. Ex terra virgine Adam, CHRISTVS ex Virgine. Ille ad imaginem Dei factus, hic imago Dei. Ille omnibus irrationabilibus animalibus, hic omnibus animantibus antelatus. Per mulierem stultitia, per Virginem sapientia. Mors per arborem, vita per crucem. Ille spiritualium nudus, arboreis se texit exuviis: hic secularium nudus, corporis non desiderauit exuias. In deserto Adam, in deserto CHRISTVS. Sciebat enim vbi posset inuenire dñatum, quem ad paradysum resolutio errore reuocaret. Sed quoniam secularibus indutus exuviis redire non poterat, nec paradysi incola potest esse nisi nudus à culpâ; exiit veterem hominem, nouum induit: vt quia solui non queunt diuina decreta, persona magis quàm sententia mutaretur. Sed qui in paradiso sine duce iter amisit acceptum, quemadmodum de deserto sine duce iter repetere posset amissum, vbi tentationes plurimæ, nisy ad virtutem difficilis, lapsus facilis ad errorem. Plenus igitur IESVS spiritu agitur in desertum: consilio, vt diabolum prouocaret; nam nisi ille certasset, non mihi iste vicisset: mysterio, vt Adam illum de exilio liberaret: exemplo, vt ostenderet nobis diabolum ad meliora tendentibus inuidere, & tunc magis esse cauendum, ne mysterij gratiam deserat mentis infirmitas.



Ductus est IESVS in desertum.

S. IOANNES BAPTISTA.

Petrus Da-
mian. ferm.
1. de Nat.
S. Ioannis
Bapt.

BEATVS iste puer, ad eremum spiritu ducente deductus est: nec obstitit etatis infirmitas, quam maiestas Domini secundabat. Spiritus enim sanctus non attendit differentiam sexuum, fragilitatem corporum, temporum annositate; sed quemcumque, & quomodo vult, dignantissimam replet benignitate. Reliquit IOANNES mundum, homines fugit, nescit patriam, parentes adspernatur, & in solius diuinitatis apicem beatæ contemplationis figit obtutus. Mira rerum conuersio, hominem vix mundum ingressum, mundi fugere gloriam, & sæculi cupiditates non solum obliuisci, sed & nescire, perpetuumque cum diuinitate stabilire consortium. Recessus montium, siluarum anfractus, & vallium subteriacens vastitas, puero Patriarchæ domicilia præbuerunt. Non opponatur mihi Jeremias, nec prædicantis pueritiæ virtus audeat obuiare: Quia si ille consecratur in Prophetam, hic in plusquam Prophetam: & licet ille populo futura prædicet, non tamen conuersationis humane declinat adspectus. Sic, sic IOANNES etatis supergressus infantiam, & nobilioris generis generositatem oblitus, soli vacat diuinitati: forma vitæ, Monachorum propositum, Anachoretarum principium, totius religionis assertio. Habebat vestimentum de pilis camelorum, & zonam pelliceam circa lumbos eius: esca autem eius erant locustæ, & mel siluestre. Rigida vestis, & durissimis hispiditatibus circumtexta, rigore squalerifero corpus afficit Patriarchæ, carnemque tenerrimam immatura districtio disciplina feritate coarctat, teneros artus & sacratione Spiritu superfusus, continui quassat longitudo martyrij. Cibus autem eius qualis erat? Non queruntur Phasides aues, nec per totam discurritur regionem, vt Patriarchalis stomachus impleatur. Sed erat, inquit, esca eius locustæ, & mel siluestre. Cæli rore pascitur, & animalis vilissimi satiatur edulio, nihilque coctum accipit ieiunantis austeritas.

Hierem. 1.

Matth. 11.

Matth. 3.

3
x. Ianu.

S. PAVLVS I. EREMITA.

Ex D.
Hieron.

SVB Decio & Valeriano persecutoribus, apud inferiorem Thebaïdam, cum sorore iam viro traditâ, post mortem amborum parentum, in hereditate locupleti PAVLVS relictus est, annorum circiter quindecim, litteris tã Græcis, quàm Ægyptiacis apprimè eruditus, mansueti animi, Deum valdè amâs. Et cùm persecutionis procella detonaret, in villam remotiorem & secretiorè secessit. Verùm sororis maritus cœpit prodere velle, quem celare debuerat. Quod vbi prudentissimus adolescens intellexit ad montium deserta confugiens, grandi speluncâ se conclusit, omnem ibidem in orationibus & solitudine ducens ætatem. Cibum & vestimentum ei palma præbebat. Cùm iam centum tredecim annis beatus PAVLVS vitã cœlestè in terris ageret, & nonagenarius in aliâ solitudine moraretur ANTONIVS, monetur hic diuinitus, vt ad visendũ PAVLVVM properaret. Ad quem vbi peruenit, dum in mutuos miscentur complexus, propriis se salutauère nominibus. Foruum interim in ramo arboris confidisse vident. Qui inde leniter subuolans, integrum panem mirantibus attulit. Post cuius abscessum: Eia, inquit PAVLVS, Dominus nobis prædium misit, verè pius, verè milericors. LX. iam anni sunt, quod accipio dimidij semper panis fragmentũ: verùm ad aduentum tuum, militibus suis Christus duplicauit annonam. Aëtis igitur Deo gratis fonti assiderunt, Deoq; sacrificium laudis immolantes noctem transgere vigiliis. Cumq; iam esset terra redditus dies, mortè suam PAVLVS prædicit, & ab ANTONIO palliũ, quod illi Athanasius Ep. dederat, corpusculo suo obuoluẽdo deposcit. Quod vbi deferre properat ANTONIVS, videt in reditu, inter Angelorum, Prophetarum, & Apostolorum choros PAVLVVM niueo candore fulgentem in sublime conscendere. Vbi ad speluncã eius venit, reperit genibus complicatis, erectâ ceruice, extensisq; manibus in altum corpus exanime. Quo obuoluto & prolato foras, hymnos, psalmosq; ex Christianã traditione decantans, vidit leones duos certatim arenam egerentes, vnius hominis capacem locum effodere. Ille Sancti corporis onere seniles curuauit humeros; & deposito eo in fossam, desuper humum congregans, tumulum ex more composuit.

S. ANTONIVS.

Ex S. Athanasio & Eua-
grio eius
interprete.
Matth. 19.

ANTONIVS Ægyptius, nobilibus religiosisque parentibus natus, cum ingressus Ecclesiam ex Euangelio audisset: Si vis perfectus esse, vade & vende omnia quæ habes & da pauperibus, & veni sequere me: & habebis thesaurum in cælo: veluti propter se hæc Scriptura esset recitata, ad se Dominicum traxit imperium: statimque regressus possessiones quas habebat vendidit, & aggregato non exiguo pretio indigentibus dedit, & cælestis vitæ genus in terris colere instituit. Virtutum tanto studio incensus fuit, vt quemcumque videret aliquam virtutis laude excellentem, illum imitari studeret. Nulli igitur primas in virtutibus cedebat. In die autem & vigiliarum intantum patiens erat, vt incredulitatem viribus vinceret. Pernoctabat in oratione sæpissimè, edebat semel in die post solis occasum, nonnunquam biduo triduoque sic permanens, quartam demum die reficiebatur. Sumebat verò panem & sal, potumque aquæ perparuum. Vestimento cilicino intrinsecus, desuper pelliceo vestiebatur. Quietem concedens, iunco contexto atque cilicio utebatur. Nonnunquam etiam super nudam humum iacebat. Cum talis tantusque Dei miles euasisset ANTONIVS, sanctissimum iuuenem hostis humani generis variis tentationibus aggreditur; quas fide, ieiunio, & oratione vincebat. Nec tamen frequens de satanâ triumphus securum reddebat ANTONIVM, qui diaboli innumerabiles nocendi artes nouerat. Itaque contulit se in vastissimam Ægypti solitudinem: vbi quotidie ad Christianam perfectionem proficiens, demones ita contempsit, vt illis exprobraret imbecillitatem. Sic autem demonibus erat formidolosus vt multi per Ægyptum ab illis agitati, inuocato nomine ANTONII, liberarentur. Quintum & centesimum annum agens, cum innumerabiles sui instituti imitatores haberet, sanctitate & miraculis clarus migrauit in cælum.



Sanctus Antonius.

4.

B

Ex D. Hieronymo.

HILARION ortus viro Tabathâ in Palestinâ, cum haberet parentes idolis deditos, rosa (ut dicitur) de spinis floruit. A quibus missus Alexandriam, magni ingenij & morum documenta praeiuit. Audiens tunc celebre nomen ANTONII, incensus visendi eius studio, perrexit ad eremum: apud quem duobus mensibus omnem eius vitae rationem didicit. Domum reuersus mortuis parentibus, partem substantiae fratribus, partem pauperibus erogauit. Necdum quintum-decimum annum egressus, redijt in solitudinem: vbi extructâ exiguâ casâ, quae vix ipsum caperet, humi cubabat. Nec verò saccum quo semel amictus est, vnquam aut lauit, aut mutauit; cum superuacaneum esse diceret, Munditias in cilicio quærere. In sanctarum litterarum lectione & meditatione multus erat. Paucas ficus & succum herbarum, nonnumquam hordeaceum panem ad victum adhibebat; nec illis ante solis occasum vescebatur. Cum diabolus pubescenti corpori insolita voluptatum incendia suggereret, iratus sibi, & pectus pugnis verberans, quasi cogitationes caede manus posset excludere: Ego te, inquit, aselle, faciam vt non calcitres; nec te hordeo-alam, sed paleis: fame te conficiam & siti, graui onerabo pondere, per aestus indagabo & frigora, vt cibum potius quàm lasciuiam cogites. Continentiâ & humilitate fuit incredibili. Quibus aliisque virtutibus varias horribilesque tentationes diaboli superauit, & innumerabiles demones, in multis orbis terra partibus ex hominum corporibus eiecit. Qui octogesimū annum agens, multis edificatis monasteriis, & clarus miraculis, in morbum incidit: cuius vi cum extremo pænè spiritu conflictaretur, dicebat: Egredere, quid times? egredere anima mea, quid dubitas? Septuaginta prope annis seruisti Christo, & mortem times? Quibus in verbis spiritum exhalauit.



Sanctus Hilarion.

5.

B 2

Ex D. Hieronymo.

MALCHVS Nisibeni agelli colonus, solus parentibus suis fuit. Quem cum quasi stirpem generis sui, & heredem familie ad nuptias cogerent, monachum potius se velle esse respondit. Nec patris curans minas, nec matris flexus blanditijs, domum & parentes fugit, pusillum quid portans viatici, quod eum ab inopia tantum defenderet. Ubi ad eremum Chalcidos venit, reperi- tis inibi monachis, eorum se magisterio tradidit, manuum labore victum queritans, lasciuiamque carnis refrenans ieiunijs. Inde cum post multos annos, inuito ac reclamante Abbate, ut matris viduitatem solaretur, rediret in patriam, ab Ismaëlitis capitur, & paciscendis ouibus destinatur. Quod cum fideliter munus exequitur, conseruam suam alterius coniugem in uxorem ducere cogitur: quare ne maculetur conubio, seipsum occidere tentat; sed à muliere prohibetur, & castitatem in coniugio simulato seruat vterque. Post grande intervallum dum solus in eremo sedet, coepit tacitus voluere, & inter multa, monachorum contubernia recordari, maximeque vultus Patris, qui ipsum erudierat, tenuerat, perdiderat. Dum hæc cogitat, & formicarum industriam conspicit, tædet eum captiuitatis, & coepit iterum monasterij cellulas querere, ac formicarum illarum sollicitudinem desiderare, vbi laboratur in medium; cumque nihil cuiusquam proprium sit, omnium omnia sunt. Regresso ad cubile occurrit mulier, rogat cur ita exanimatus sit: Audit causam: hortatur ad fugam; non aspernatur. Petit silentium; illa fidem tribuit. Et primo vespere inuadunt iter; hos dominus insequitur. Illi specum subeunt. quò dum tam herus quam seruus penetrat, vterque à leona occiditur. Sublato itaque omni metu, camelos domini conscendunt, & decimâ tandem die ad Romana per desertum castra perueniunt. MALCHVS iungit se rursus Monachis, & illam tradidit virginibus; diligens eam ut sororem, non tamen ei se credens ut sorori.



6. Sanctus Malchus.

S. ONVPHRIVS.

Ex Paph-
nutio Ab-
bate.

ONVPHRIVS Ægyptius, cum esset in cœnobio in vrbe Her-
mopoli Thebarum, & audiret de Eliæ Prophetæ & Ioannis
præcursoris vitâ, de nocte surrexit, & egressus de monasterio
ab angelo custode deducitur ad eremum. Hic famem, sitim, frigus
& aestum patienter tulit. Cum seris conuersatus comedit iugiter herba-
rum fructus, in montibus & in speluncis & in vallibus suâ reclina-
uit miserabile corpus: alimenta corporalia spreuit, vt dignus acciperet
spiritualia. Sanctus enim Angelus quotidie panem illi offerebat, &
aquam pro mensurâ ministrabat, vt corpus non deficeret, & iugiter
in laude Dei perseveraret. Dactylorum quoque fructus per singulos
dies colligens pro pane sumpsit cum herbarum foliis. Omni die Do-
minico Angelum Domini paratum inuenit, de cuius manu sacrosan-
ctum corpus & sanguinem Domini nostri IESU CHRISTI religio-
sè acciperet. Tanta huic capillorum prolixitas erat, vt corpus illius
ipforum diffusionem tegetetur. Pro vestimento quoque foliis herbisque
tectus, subteriora renum tantummodo cinxit. Iam septuaginta annis
in deserto laboriosè viuens, hominẽ omnino non vidit, & à Paphnu-
tio Dei monitu inuisitur: quibus inter se sermocinantibus de rebus
cælestibus, sol in occasum vertitur. Surrexerunt ergo, & cum gratia-
rum actione de pane & aquâ modicâ pariter sumpserunt. ONVPHRIVS,
mane factò, de morte quæ sibi instaret admonēs Paphnutium, dixit:
Ne timeas, quoniam omnipotens Deus recto itinere in hanc solitudi-
nem direxit te, vt honorificè sepelias me, atq; corpus meum commen-
des terra. Post hæc surrexit, & ad Dominum lachrymans orauit, ge-
nua flexit atq; subito dixit: In manus tuas, Deus, commendo
spiritum meum. Et his dictis moribundus luce cingitur, atque in
ipsius claritate luminis anima sancta carne soluta est, quam Angelicus
chorus festis cantibus excepit, & cælo inuexit. Sacrum eius corpus in
sepulchro, quod excisum erat de petrâ, magnus Paphnutius sepeliuit.



7. Sanctus Onuphrius.

S. PACHOMIVS.

Ex Dionysio Exiguo.

PA CHOMIVS inferiori ortus Thebaidâ, secundum ritum ac traditionem parentum gentilis, cum inter tirones in Constantini Imp. exercitu mereret, Christianorum charitate illectus, & diuinâ gratiâ gubernante, Christianus effectus est. Monasticam vitam sitiens, Palemonem Anachoretam adiit, cuius monita PACHOMIVS obedienter ac sollicitè suscipiens, totum se disciplinis atque diuinis institutionibus subiugauit. Humilitatis ac patientiæ munere, erga Deum proximumque purissimâ dilectione, præ multis nitebatur excellere. Cum diuinas Scripturas legeret, non id passim negligenterque faciebat, sed solerter examinans ac piâ mente pertractans, studebat indies opere perficere, quæ memoriâ retinebat. Ad humiliandum corpus proprium induebat se plerumque cilicio. Per annos quindecim, post illos ingentes sudores atque labores eximios vigiliarum & abstinentiæ, non iacens somnum capiebat noctibus, sed in medio cellulae suae residens: adeo ut nec dorsum saltem parieti pro sustentatione reclinaret. Arctâ & singulari conuersatione semetipsum affligens, studebat integrum se atque immaculatum in omnibus exhibere. Aeternarum memoriâ pœnarum noxias cogitationes mox repellebat. Consueuerat etiam stans in oratione manus expandere, quas per aliqua horarum spatia minimè colligebat, sed exstensione diuturnâ velut cruci confixi corpus retinebat immobile, & sic animum ad vigilandum in precibus excitabat. Quodam verò tempore cum pro more diutius in orationibus perduraret, diuinitus in Tabernæ vico monasterium adificare iubetur: deinde ab Angelo regulam accipit, quâ docendi forent quicumque ad eius magisterij studia peruenissent. Cum talis tantusque foret PACHOMIVS, assiduâ demonis impugnatione pulsatur, nunc: prestigijs distrahitur, nunc crudelissimè ceditur: sed fortissimus Athleta signo Crucis frontem muniens cuncta demonis molimina proterebat. Centesimum decimum annum agens, angelico conspecture creatus, sanctam reddidit animam.



Sanctus Pachomius.

8.

Co.

S. MACARIUS ÆGYPTIVS.

Ex Ruffino
& Palladio.

MACARIUS Ægyptius, triginta annos natus, Asceticam vitam ingreditur; ubi tam excellenter se in omni virtutum genere exercuit, ut omnibus stupori esset. Effoderat ipse à cella suâ in dimidium vsque stadium cuniculum subterraneum, & inde speluncam non modicam: quò se recipiebat, si quando latere & aduenarum strepitum fugere exoptabat; viginti quatuor orationes dum recedit, totidemque dum redit, recitans. Cùm quidam falsò homicidij accusatus ad eum confugisset, insequente eum apparitorum officio, egressus MACARIUS iussit se ad cadaver duci. Per fidem, inquit, Christi te obtestor, ut dicas si ab hoc homine, qui calumniam patitur, occisus es. Negavit ille. Cùmque perurgeret officium, uti nomen homicide requireret, abnuuit MACARIUS: Sufficit, inquiens, mihi, ut innocens liberetur, non est autem meum, ut reus prodatur. Alio quoque tempore, cùm virgo quedam, quæ magicis artibus in equam versa videbatur, ei offerretur; oleo benedicto & oratione à fascinatione eam liberavit. Cùm Hieracita quidam hereticus eum in fidei contentionem prouocaret, promptissimè se obtulit MACARIUS, non verbis magis quàm reipsa fidei testimonium præbens. Processerunt igitur ad sepulcra; & hortatur MACARIUS Hieracitam, ut euocaret mortuum in nomine Domini. At ille: Tu, inquit, domine, qui proposuisti, prior euoca. Et MACARIUS prosternens se in orationem ante Dominum, ubi sufficienter oravit, eleuatis sursum oculis suis, ait ad Dominum: Tu, inquit, Domine, quis ex duobus nobis re-etam fidem teneat ostende, eleuato mortuo hoc. Et cùm hæc dixisset, fratris cuiusdam nomen, qui nuper fuerat sepultus, euocauit. Cui ille cùm de tumulo respondisset, accedentes fratres continuo, quæ superposita fuerant, auferunt, & eductum eum de sepulcro, resolutis fasciis quibus constrictus erat, exhibuerunt viuente. Hieracita verò, ubi hæc vidit, obstupescens in fugam vertitur. Quem fratres quoque omnes insequentes, extra terminos terræ illius exturbauerunt. Vixit MACARIUS annos omnino XC. ex quibus in solitudine annos LX. transegit.

S. MACARIUS ALEXANDRINVS.



9. S. Macarius Egyptius.

S. MACARIUS ALEXANDRINVS.

Ex Ruffino
& Palladio.

Deut. 7.

MACARIUS Alexandrinus, eximius eremi cultor fuit, adeò vt penitissimã quaque & inaccessa loca penetrãrit. Loco, in quo plerumque versabatur, Scete nomen erat, in vastissimã eremo, nec facile cuius peruiã. Cùm amicus quidam uvam MACARIO detulisset, eã ille infirmiori cuidã fratri deferri curat. Ille sibi gratulatus de benigno Patris affectu, mittit eam porrò ad alios fratres: quo factum, vt vna uva per mutua charitatis officia omnium fratrum cellas obambularit, & ad MACARIUM reuerterit, qui mirè fratrum suorum continentiam recreatus fuit. Cùm apud magnum virum & Patrem Antonium electos palma ramos vidisset, quos ipse laborauerat, petijt ab eo vnum manipulum ramorum palmæ. (Cui Antonius: Scriptum est. Non concupisces res proximi tui, & ecce rami omnes statim tanquam ab igne torrefacti sunt. Quod quidem cùm vidisset Antonius, dixit MACARIO: Ecce Spiritus sanctus requieuit super te, erisq; mihi deinceps hæres mearum virtutum. Cùm quodam tempore fratris cuiusdam visendi gratiam, vterq; Macarius nauim conscendisset, reperere ibi tribunos aliquot, diuites admodum ac prepotentes, magno puerorum honorariorum stipatos agmine. Horum vnus cùm videret in vltimã nauigij parte vilibus indumentis, atque ad omnia expeditos iacere Monachos, ait ad eos; Beati estis vos, qui huic sæculo illuditis, & nequaquam ex eo requiritis, nisi indumentum vilissimum & parcissimum victum. Tunc MACARIUS ALEXANDRINVS respondit: Verè quidẽ, vt dicis, qui Deum sequuntur, illudunt mundo; sed miseremur vestri, quòd vobis econtrario mundus illudit. Cùm diabolus ei longinquas peregrinationes suggereret, duorum modiorum sportam impleuit arenam & humeris imposuit; atque ita totam peruadebat solitudinem. (Cui cùm Theosebius quidam occurrens diceret: Quid portas, abba? Cede mihi onus, & ne vexeris. Ille autẽ dixit; Vexo eum qui me vexat. Nam cùm sit remissus a sellis meus, peregrinationes suggerit.



S. Macarius Alexandrinus.

10.

Ex sancto
Ephræm.

SANCTVS ABRAHAM, propter eximium IESV CHRISTI
amorem, septimâ nocte nuptiarum relinquens intactam sp̄sam
fugit, & cellæ se inclusit; vbi diuinâ gratiâ illustratus, quotidie
continentiâ, humilitate atque charitate profecit. Contigit autem anno
duodecimo renuntiationis eius, vt parentes ex hac vitâ recedentes
aurum ei copiosum prædiaque magna relinquerent, quæ pauperibus
erogari fecit. Quare securus animo & mente quietâ mansit. vestis
eius sagum & cilicium, quod quinquaginta annorum spatio non mu-
tauit; supellex caucus erat & psathium, in quo cubitare consueuerat.
Omnibus omnia factus, equaliter dilexit omnes, honorauit vniuer-
sos. Nec aliquando quenquam procaciter increpauit, sed erat ser-
mo eius charitate & suauitate conditus. Quis audiens eius elo-
quium dulcedine sermonis saturari potuit? Vel quis vultum illius
respicens, non magis videndi eum sæpius desiderium sumpsit? Erat
autem aspectus eius quasi flos quidam immarcessibilis, atque in facie
eius puritas animi relucebat. In omni tempore institutionis suæ non
præteriuit eum sine lacrymis dies. Abstinentiæ suæ regulam, quam
semel arripuit, non mutauit. Quinquaginta siquidem annos magnâ
cum deuotione atque humilitate cordis & charitate non fictâ, insti-
tutum suum impleuit. Non appropinquauit oleum corpusculo eius;
facies eius ac pedes à die conversionis suæ numquam diluti sunt.
Non pigritiâ obtorpuit, non segniter egit; sed ita semper extitit, quasi
quotidie moriturus. Ad Pontificatus ministerium assumptus, ab
Idolorum ad vniuersi verique Dei cultum Gentiles adduxit. Verùm
pristinæ consuetudinis amore tactus, reuertitur ad cellam: vbi varijs
demonum tentationibus in nomine IESV superatis septua-
gesimo vitæ suæ anno quiescit in pace. Maximum autem atque ad-
mirabile certamen hoc fuit, quod erga Mariam neptem suam gessit,
quomodo per sapientiam spiritualem de voragine iniquitatis eam ab-
straxit. ô miraculum! In ipsum cubile draconis ingressus est, ibique
eum pedibus conculcauit, & ex medio dentium eius escam eripuit.



ii. S. Abraham Eremita.

S. BASILIUS MAGNUS.

PROPTER incommoda, quae in mundo sunt, persuasus in hos
 montes quasi volitans passerculus emigraui. Passerculi etenim
 exemplo exemi me, atque submoui longius à laqueo venantium.
 Siquidem in hac solitudine (si nescis, ô improba cogitatio) vitam hanc
 destinavi mihi transigendam, in quâ Dominus meus pro me versa-
 tus est. Hic illa est quercus Mambre. Hic inuenire liceat scalam, ad
 caelum vsque animas rectâ subuehentem. Hic & castra angelorum,
 quae se Patriarchae Jacob spectanda praebuere. Haec ea est solitudo, in
 quâ peculiaris Dei Populus praecia expiatione collustratus, legem ac-
 cipere promeruit: denique ad terram prouectus promissionis, Deum
 contemplatus est. Hic mons ceber Carmelus, in quo Elias demora-
 tus perplacuit Deo. Hic sita est campestris planities, in quâ seorsim
 à ceteris cum se Esdras submouisset, libros scripturae diuinitus inspi-
 ratae, omnes ex Dei mandato, ad communem omnium usum eruclauit
 & exprompsit. Hic sita eremus est, in quâ B. JOANNES esitans
 locustas, formulam penitentiae hominibus perficienda suâ prædicatione
 praescripsit & euulgauit. Hic item mons ille oliuarum, ad quem
 CHRISTVS ex more secedebat oraturus, nosque orandi formulam
 edoctrus. Hic documentum edidit CHRISTVS, quàm deamaret so-
 litudinem: Is enim ait: Vbi duo vel tres congregati fuerint in
 nomine meo, ibi sum in medio eorum. Hic angusta & arcta
 est via, quae ducit ad vitam. Hic Doctores & Prophetae in solitudi-
 nibus errantes, in montibus, & in speluncis, & cavernis terra. Hic
 Apostoli & Euangelistae, ac Monachorum ab urbium aditu longissi-
 mè disparata conuersatio. Haec ex prompto nec illibenti animo com-
 plexus sum in hoc, vt quae martyribus ceterisque in commune sanctis
 diuinâ promissione reposita sunt, vel ipse tandem promerear accipere,
 quò nihil adumbratè, sed verissimè depromere illud possim: Propter
 verba labiorum tuorum ego custodiui vias duras.

Ex Basilij
Epist. ad
Chilonem
Anachore-
tam.

Gen. 18.

Gen. 28.

Gen. 32.

Exod. 19.

3. Reg. 18.

2. Esdr. 8.

Matth. 3.

Matth. 26.

Matth. 18.

Matth. 7.

Hebr. 11.

Psal. 16.



S. Basilus Magnus.

12.

D

1. Febr.

Ex Nyffen.
Metaph.
& Vitis Pa-
trum.

Psal. 59.
& 107.

Iob 1.

SEPHRÆM Syrus, Edessene ecclesie Diaconus, in Edessa p̄ys parentibus natus, abstinuit à puero ab omni re malâ. Cuius egregiam sanctitatem ac doctrinam per visum videre parentes; cum ex ore ipsius EPHRÆM vitis adscenderet valdè frugifera, quæ excrescebat & replebat omnem sub cælo regionem. Hic ab ætate iuuenili eremum incoluit, cōpunctionis sibi abyssum vindicās, per quam & diuinam Spiritus sancti gratiam suscepit. Captus autem desiderio visende Edessenorum Urbis, eò concessit; tum vt loca ibi sancta inuiseret, tum vt sapientem aliquem conueniret, ac cognitionis fructum vel caperet ipse, vel alijs præberet. Veniensque in Urbem conuersatus est ibi, & salutaribus suis monitis impudenti femina salutem attulit. Ex impudicâ enim pudicam, ex lasciuâ grauem, ex inquinatâ puram castamq; reddidit. Casaream deductus, vidit S. Basilium, quem magnâ voce beatissimus honorabat; nempe qui in humero Basilij dextro columbam stantem aspiceret, & in aures suggerentem, quæ populo referebat. Magnus autem Basilius Spiritu sancto plenus, agnouit EPHRÆM, & dixit ad eum: Tūne EPHRÆM es Syrus? Verè quemadmodum intellexi, sic & in te comperi, quietis amator. Scriptum habetur in prophetiâ David: EPHRÆM fortitudo capitis mei. Nam mansuetudo tua atque clementiâ & simplicitas clara est, velut lumen apparēs omnibus. Erat enim clemens ac patiens, mansuetus, pudicus ac simplex, in cognitione diuinâ velut omni fucō carens, secundum quod scriptum est, demissus atque modestus, humilis & compunctione plenus, supra fidem; vt etiam ipso tacente vel ex solo aspectu intuentes ipsum, docere videretur. Totus precibus ad Deum fundendis intentus erat; assiduus in cōtemplatione tribunalis (CHRISTI). Hic igitur sanctus Pater, prescius sui obitus, composuit testamentum ad discipulos & quoscunque monachos; & modicum ægro-tans quieuit in Domino.



13. Sanctus Ephrem.

S. SIMEON STYLITA.

v. Ianuarij.

Ex Anto-
nio eius
discipulo,
& Theo-
doreto.

Math. 5.

SANCTVS SIMEON ex utero matris sue electus est à Domino, & meditabatur parere ac placere illi. Annos natus tredecim, ouium gregibus pascendis à parentibus præfectus est: in quâ functione cum quadam vice multâ viniuium, ouibus domi detentis, ipse ad sacrum templum venisset, accepissetque Euangelicam vocem: Beati qui lugent, quoniam ipsi consolabuntur. Beati mundo corde, quoniam ipsi Deum videbunt. confestim in propinquum monachorum cætum se contulit, ubi biennio commoratus, inde ad Heliodorum virum exercitatissimum profectus est. Vbi asperrimo fune ex palmarum foliis contexto lumbos cinxit, & totam hebdomadam ieiunus perogit, singulis diebus cælesti se pane reficiens. Inde angustâ se domunculâ inclusit, & ad exemplum Moysis & Elie quadraginta diebus ieiunauit. Transacto triennio montis verticem conscendit, ibique columnæ insistens, quæ primùm sex, mox duodecim, deinde viginti, demùm triginta & sex cubitorum altitudinis fuit, multitudinem populi vndique ad se confluentem, terrena despiciere, cælum suspicere docuit. Eius fama Romæ ita celebris fuit, vt pro omnibus officinarum vestibulis, imagines eius ad tutelam collocatæ sint. Præ ceteris autem eius animi dotibus patientia eius potissimùm admiranda videtur. Nōtē enim ac diestās, spectabatur ab omnibus, nisi quòd frequentissimè humi prostratus Deum adoraret, semel tantùm in hebdomadâ cibum capiens. Publicis solemnitatibus aliud patientiæ specimen exhibebat. Nam ab occasu ad ortum Solis, sublatis ad cælum manibus totam noctem stabat, neque somno, neque labore defessus. Cum tanto rerum gestarum, miraculorumq; numero splenderet, adeò tamen modestus erat, vt omnium hominum se infimum atque postremum existimaret. Præter modestiam verò ita affabilis ac humanus erat, vt ad cuiuslibet interrogata responderet, animam eius angeli in cælum subuexere.

MACARIUS in Regali civitate natus & nutritus, cuius Ro-
manus fuit, cum multo de magis reberetur, ipse an-

M

Ex Vitis
Patum.



venit,
torem,
proca-
in su-
bus ibi
nos nos
re dicit
et peccat
verat in
o illa in-
us fuit,
fomam
vot in-
nos res
delimita
pore in
leant-
M. S. S.
omobis
et vult
et cor-
viamus

Typho
ab omni
Angeli
taber
fipicit
illa cum
pore in
pu. fuf
ferens
peccat
deus
ad vob
adfero
eo. tot
in fip
dipfunt
cum
pore
pore
pore
Salva
fepb

14. S. Simeon Stylita.

qui MACARIUS in Regali civitate natus & nutritus, cuius Ro-
manus fuit, cum multo de magis reberetur, ipse an-

S. MACARIUS ROMANVS.

Ex Vitis
Patrum.

MACARIUS in Regali ciuitate natus & nutritus, viri Ro-
mani filius, cum inuitus ad nuptias traheretur, ipso nu-
ptiarum die, relicta sponsa, clam fugit; & ab Angelo sancto
Raphaële per angusta montium & vallium deductus ad eremum,
ab onagro in viâ dirigitur, & ad locum diuinitus sibi preparatum,
Angelo duce, perducitur. Speluncam ingressus duos reperit leonis ca-
tulos, matre nutriceque premortuâ destitutos. Quorum ille curam su-
scipiens, arborum frondibus eos enutriuit: atque ita annis duobus idē
illis cum MACARIO cubile mensaque fuit. Inde diabolus, cuius nun-
quam à seruis Dei cessat inuidia, mulieris specie MACARIVM deci-
pit. Infelix ille, serò eius aduertens insidias, foras se proripit, & pectus
feriens lacrymas vbertim fudit. Ipsi quoque leones, quos enutrierat, in
peccati vindictam ab eo fugiunt, donec orâte MACARIO, Deo ita iu-
bente, reuersi sunt. Qui speluncam ingressi, dum humum pedibus suis,
ad vnus staturam hominis, effodiunt, ipse brachijs tenuis in foueam
descendit; leonibus imperans, vt MACARIVM in eodem sepelirent lo-
co, terram vndique aggerentes. Quod cum factum fuisset, annos tres
ita sepultus in eadem fossâ peregit. Exinde cū ingenti fragore spelunca
dissiliret, ipse foras manus emittens, herbas in circuitu decerpens in
cibum colligebat, Pœnitentiæ triennio euoluto, rediēre ad eum leones;
terram egerunt, & toto corpore sanum extrahunt MACARIVM. Qui
positis genibus, quadraginta diebus & noctibus, in eodem immobilis
permansit loco. Quibus completis, respexit in speluncam, & vidit
Saluatorem CHRISTVM, qui speluncâ suâ præsentia expiabat & con-
secrabat. Ingressus in eam, glorificabat Deum, creatorem omnium,
qui MACARIVM tantâ sustinuit patientiâ, perduxit ad pœnitentiâ,
& talem demonstrauit clementiam. Acta sunt hæc, cum septem annis
in speluncâ egisset, nec ipse quadragenario maior esset.



15. S. Macarius Romanus.

Ex Vitis
Patrum.Num. 21. &
11.

Matth. 6.

Psalm. 32.

2. Cor. 11.

FRONTONIVS Verus Dei servus, publicam communemque vitam perhorrescens, convocatis aliquot ad se fratribus, in aviam solitudinem secessit. Ubi dum tenui victu vitam tolerant, hostiam laudis Deo offerebant. Qui etsi mundi laqueos fugerant, non effugere tamen demonis insidias; cui nihil inivium, nihil occultum. Sufficit igitur murmur inter fratres; suggerit, Deum ubique esse; non ru-ri magis quam in vrbe ad cœlum patere aditum; angelorum esse, cibo carere, non hominum. Quibus concitati fratres FRONTONIVM adeunt, ad sæculum redire gestientes, ubi maior annonæ copia. Ille blandè eos solari, salutaribus monitis instruere. Meminissent maiorum, qui in deserto murmurantes à serpentibus depasti sunt. Re-uoarent in memoriam diuinum promissum: Nolite cogitare quid manducetis, aut quid bibatis, aut quo operiamini: hæc enim omnia gentes mundi quaerunt. Meminissent Prophetici sermonis: Ecce oculi Domini super timentes eum, ut alat eos fame: Rememorarent Apostoli effatum: in fame & siti. Dum hisce aliisque discipulos monitis instruit, ecce tibi Angelus Domini ad diuitem quendam de nocte ait: Tu epularis in diuitis splendide, & serui mei in eremo indigent pane. Ita tertio monitus & increpitus, onerari iussit sexaginta camelos, quos nullo ductore in eremio dimisit. Qui iuxta præcinctum montis abeuntes, rectà ad monasterium S. FRONTONII tetendere. Qui letus & exultans spiritu, quod bonus Deus seruis suis cibaria prouiderat; ne tamen auaritiæ spiritu corripere, eulogiarum partem mediam remisit. Ita in posterum nihil FRONTONIO, nihil fratribus defuit; cum quotannis viri diuites, hoc excitati miraculo, certatim annonam in eremum submitterent.



16. Sanctus Frontonius.

E

S. IOANNES IN LYCO.

Ex Ruffino
& Palladio.

SANCTVS JOANNES Ægyptius, cū quinque annos versatus
esset in monasterio, secessit solus in montem Lyco. Ascensus ad
eum difficilis; aditus cellule eius obstructus & clausus, ita vt à
quadragesimo etatis sue anno vsque ad nonagesimum, nullus ad
eum intrauerit. Aduenientibus verò per fenestram se videndum præ-
bebat, & inde eis vel verbum Dei ad adificationem, vel, si qua fuisset
consolatio, responsa reddebat. Mulierum tamen illuc nulla, nec ad
conspectum quidem eius accessit; sed & viri rarò, & non nisi certis
quibusque temporibus. Cellā sanè hospitalē extrinsecus fieri permi-
sit, in quā aduētantes paululūm requiescerent; ipse verò intrinsecus
solus, sōi Deo vacans, non diebus, non noctibus à colloquiis Dei
& oratione cessabat: Diuinum illud & quod super omnem mentē est,
totā mentis puritate consēctans. Quantò enim se ab humanis curis &
colloquiis sequestrabat, tantò illi vicinior & propinquior Deus erat.
In tantā denique mentis sinceritate profecerat, vt non solū eorum,
quæ presentia erant, scientiam consequeretur à Domino, verū &
eorum, quæ futura erant, præscientiam mereretur. Sanitates quoque
& curas corporum ita deposcentibus conferebat, vt omnem ex hoc ia-
ētantiā fugeret. Non enim permittebat ad se infirmos deferri, sed
benedicens oleum dabat; ex quo peruncti, sani fierent, à quacunque
infirmirate tenerentur. Cibus illi vespertinus erat, & hic exiguus; erat
idem attenuatus & aridi corporis præ abstinentiā: capilli eius & bar-
ba quasi ex languore nimio rara & tenuis. Obseruabat etiam, cū
iam nonagenariam ageret etatem, vt nullum per ignem paratum su-
meret cibum. Appropinquante verò die obitus, per triduum nullum
ad se introire permisit; & positus genibus in oratione reddidit spiritū,
atq; ita perexit ad Dominum, cui est gloria in secula seculorū. Amen.



i7. S. Joannes in Lyco.

S. ELIAS.

Ex Ruffino
& Palladio.

SANCTVS Pater ELIAS, senex venerabilis, centum ferè
& decem annorum, vixit in finibus ciuitatis Antinoo,
quæ est metropolis Thebaidis; & fama erat, quòd verè spi-
ritus ELIÆ in eo requieuiſſet. Erat enim valde celebris, &
magnifica de eo referebantur, vt qui in terribili illà ſolitudine e-
giſſet ſeptuaginta annos; cuius deſerti horrorem, terroremque
nullus ſermo dignè poterit exponere. Illic ergo ſedebat ſenior totà
hàc ætate, humanæ habitationis neſciens loca. Semita autem e-
rat anguſta & ſcrupea, quæ ad eum ducebat, quæ vix inueni-
ri à comitantibus poſſet. Locus verò ipſe in quo ſedebat, ſpe-
lunca erat terribilis quædam, & intuentibus plurimum horro-
ris incutiens, adeò vt ipſum quoque videre eſſet formidabile. Tre-
mebat autem iam totus, vt quem ſenectus opprimeret. Inceſſa-
biliter tamen per ſingulos dies ſigna faciebat, & aduenientes ad
ſe quacumque incommoditate conſtrictos, omnimodis reſoluebat.
Cuncti verò patres confirmabant, quòd nullus omnino meminifſet,
quando hic ſeceſſiſſet ad eremum. Cibus ei erat panis exiguus, &
pauciſſima oliuæ, vſque ad vltimam ſenectutem. In iuuentute ſe-
ptimanas integras frequenter ieiunaſſe perhibetur. Cùm duo fra-
tres valdè corpulenti ad eum veniſſent, ad diſcipulum ſuum ſub-
ridens dicebat; verè, frater, ego erubeſco pro te, quia ſic in ſa-
ginâ nutriſti corpus tuum, quia eſca vermium ſumus, cùm pro-
fitearis te eſſe monachum. Pallor enim cum humilitate &
macies, decus eſt monachi. Scitum quoque eius hoc erat:
Ego tres res timeo, vnã, quando egreſſura eſt anima
mea de corpore: aliam, quando occuſurus ſum Deo:
tertiam, quando aduerſum me proferenda eſt ſententia.



is. S. Elias Aegyptius.

S. THEONAS.

Ex Ruffino
& Palladio.

THEONAS vir sanctus, in domunculâ seorsum inclusus, triginta annis silentium obseruauit; in tabellâ tantum subinde scribens, gratiam doctrinamq; sui sermonis aduentantibus ad se fratribus ostendebat. Is cum plurimas virtutes faceret, ut Propheta apud suos habebatur. Conueniebat namque ad eum per dies singulos infirmorum plurima multitudo, ad quos ille per fenestram manum proferens, & uniuscuiusque capiti superponens, ac benedicens eos, sanos ab omni egritudine remittebat. Hic etiam ipso visu tam honorabilis erat, tantumque reuerentia gerebat in vultu, ut inter homines Angelus videretur: ita latus oculis, & plenus totius gratiæ apparebat. Huic cum latrones noctu superuenissent, aurum se apud eum inuenturos credentes, oratione solâ ita eos vinxit, ut foribus eius affixi, mouere se omnino non possent. Mane verò cum ad eum turbae more solito conuenissent, & viderent ad ianuas eius latrones, volebant eos igni tradere. At ille rerum necessitate compulsus, vnum eis solum locutus est verbum: Sinite eos illesos abire, alioquin gratia à me fugiet sanitatum. Populi verò ut audierunt hæc, dimiserunt eos: qui abiectâ scelerum voluntate, & penitentiâ ducti ad monasteria vicina confugiunt, atque ibi emendationis vitæ formam modumque suscipiunt. Erat autem vir eruditus non solum Ægyptiorum & Græcorum linguâ, sed etiam Latinorum. Comedebat semina non cocta. De nocte progrediens ad eremum, comitatu utebatur plurimo eremi bestiarum. Ipse verò hauriens aquam de puteo suo, & præbens eis pocula, obsequi earum remunerabat laborem. Huius autem rei manifestum dabatur indicium, quod vestigia bubalorum, caprarumque & onagrorum, quibus semper delectabatur, circa eius cellulam plurima deprehendebantur.



Sanctus Theonas.

S. H E L E N V S.

Ex Ruffino
& Palladio.

HELENVS à pueritiâ in seruitio Domini, cum omni conti-
nentiâ & castissimis institutionibus enutritus, ad summa
merita peruenit; adeò vt etiamnum puer, cum in monasterio
versaretur, & è vicino petendus esset ignis, ardentis prunas ve-
stimento ferret illaeso. Huic quodam tempore, cum solus esset in eremo,
desiderium vescendi mellis exortum est: & conuersus vidit in saxo
fauum mellis inhaerentem, & intelligens inimici hanc esse fallaciam,
continuò semetipsum increpans, ait: Discede à me deceptrix & illece-
broso concupiscentia. Scriptum est enim: Spiritu ambulate, & cõ-
cupiscentias carnis ne perfeceritis. Alio quoque tempore, cum
iam tertiâ septimanâ ieiunus ageret, videt in deserto diuersa sparsim
iacere poma: & intelligens dolos inimici, ait: Non manducabo,
neque contingam; ne fratrem meum, hoc est, animam
meam, scandalizem. Cum & sequenti septimanâ ieiunaret, ad-
fuit ei Angelus Domini, qui ei limpidissimum fontem, eiusque ripas
herbis odoratissimis pretextas monstrabat. Atque ita cibo caelitus
misso refectus est. Cum aliquando fratribus necessaria deserens, one-
ri succumberet, videns fortuitò pascentes onagros, vnum ex iis euoca-
uit, cui ipse insedit & onus imposuit. Nonnunquam etiam crocodilo
vectore flumen traiecit. Et cum quidam quererentur, quòd bestia
ea esset pernicies hominum, eandem in siccum educens, dixit ad eam:
Melior est tibi mors, quàm tot scelerum & tot homicidiorum inuol-
ui reatu. At ille statim corruens exspirauit. Ad monasterium sub-
inde diuertens, docebat fratres spiritalem doctrinam, ita vt etiam
nonnullorum cogitationes cordis, & consilia secreta proferret in me-
dium. Qui agnoscentes ita intra se agi, vitia abdicabant, & virtu-
tes inferebant.

Galat. 5.

S. AMMON NITRIOTA.

iv. Octob.

Ex Ruffino
& Palladic.

AMMON locupletibus & generosis parentibus natus, inuitus ad nuptias cogitur. Cum inter nuptiales thalamos conuenissent, ita sponsam ad pudicitiam conseruandam inuitat: Corruptio sine dubio inuenit corruptionem, incorruptio uero incorruptionem sperat. Multo ergo melius, si uterque nostrum in uirginitate perduret, quam ut alter corrumpatur ex altero. Acquiescit ei uirgo, silentio tegitur incorruptionis thesaurus. Cumque plurimo tempore, solius Dei contenti testimonio, spiritu magis essent quam carne sanguineque coniuncti, post obitum amborum parentum, ille quidem ad vicinum deserti secedit locum, interiora montis Nitria occupans; uirgo uero intra domum residens, in breui & ipsa multitudines uirginum, & ille multitudines congregat monachorum. Deductum ad se adolescentem, morsu canis rabidi in rabiem uersum, non ante restituit sanitati, quam ille bouem, quem uidua surripuerat, redderet: quod ipsum furtum spiritu prophetico AMMON cognouerat. Unde timor inuasit adstantes, quod ea, quae secretè gesta sunt, non latuerunt hominem Dei. Cum quidam ei cameli usum ad dolium deferendum, quo aqua colligeretur in commodum aduentantium, denegasset, camelus interiit. Fluuium Nilum cum transire uellet, & exuere se erubesceret, uirtute Dei subito in alteram ripam translatus est. Vixit AMMON sexaginta duos annos, ex quibus uiginti in domo paternâ ante nuptias transegit, duodeuiginti post nuptias, à consorte suâ secubans, & de die in balsameto se exercens; uiginti uero duos in monte Nitria. Cuius beatam animam in caeli assumi ab angelis uidit S. Antonius; cuius quoque iustitiam atque animi uirtutes in summâ admiratione idem habuisse memoratur.

S. PAVLVS SIMPLEX.

Ex Ruffino
& Palladio.

PAVLVVS cognomento Simplex, cum uxorem suam in adulterio deprehendisset, nulli quidquam dicens, egressus est domum, & mœstitiâ animi tactus in eremum secessit: vbi cum anxius oberaret, ad monasterium peruenit Antonij. A quo cum salutis iter inquireret, ille intuens hominem simplicis naturæ esse, respondit ei, ita demum eum posse saluari, si his, quæ à se dicerentur, obediret. Tunc ille omnia quæcunque sibi præciperet, facturum se esse respondit. Vt ergo promissionem eius probaret Antonius, ante fores cellula stanti; hic, inquit, expecta me orans donec egrediar. Ille mansit ibi in aestu diei & rore noctis continuò orans. Adeò sollicitus silentij ex obedientiâ observator fuit, vt cum Antonius ei quòd rem simplicem proponeret, nutu silentium indixisset, religiose id coluerit ad stuporem Antonij. Egregie eum Antonius in obedientiæ virtute exercuit, ea imperans, quæ ratio & causa non poscerent. Haurire namque aliquando eum aquam iussit ex puteo, & in terram totâ die effundere; contextas sportellas resolvere, ac denuo contexere; Vestimentum dissuere, ac iterum resuere & rursus resolvere, quâ ratione breui ad perfectionem venit. Nam obedientiæ & simplicitatis merito in tantum spiritualium gratiarum culmen ascendit, vt multò plures & potentiores virtutes per ipsum Dominus, quàm per sanctum Antonium faceret. Quos enim ipse Antonius curare non poterat, ad PAVLVVM ablegabat. Deductus est aliquando ad eum rabidus, cui demon erat infestus. Et cum mora curationis fieret, nec celer sequeretur effectus, quasi infantum more indignatus ad Dominum dixisse fertur: verè non manducabo hodie, si eum non curaueris. Et continuò quasi delizioso domino satisfactum est à Deo; & statim curatus est rabidus. Ita bonus Deus cum seruis suis, qui se totos ei deuouere, muneribus certat, illorum se virtutibus quasi oppignorat, & supra omne meritum eosdem remunerat.

A



S. Paulus Simplex.

S. A R S E N I V S.

Ex Vitis
Patrum, &
eius vitâ.

ARSENIUS Romanus Græco & Latino eloquio clarus, & in Scripturis sanctis eruditus, in Romanâ ecclesiâ diaconus ordinatus, Româ Constatinopolim euocatur, vbi ab Imperatore Theodosio filiorum suorum pædagogus constitutus est. Sed ille aulicæ vitæ pertæsus, orauit ad Dominum, dicens: Domine, dirige me ad salutem. & venit ei vox dicens: ARSENI, fuge homines, & salua-beris. Idem ipse discedens ad monachilem vitam, rursum orauit eundem sermonem. Audiuitque vocem dicentem sibi: ARSENI, Fuge, tace, quiesce. hæc enim sunt radices non peccandi. Itaque vili indutus amictu in vastam Scetis solitudinem contendit. Cùm ad eum matrona Romana magnis itineribus peruenisset, rogaretque vt in memoriâ se habere dignaretur, respondit: oro Deum meum, vt deleat tuam ex corde meo memoriam. Quotiescunque autem in ecclesiam cum aliis patribus conuenisset, post columnam sedebat, ne aut ipse alterius, aut alter ipsius faciem inspicere posset. Rogatus, cur non mutaret aquam palmarum, quæ foetebat, respondit: pro thymiamate & odoribus vnguentorum, quibus in seculo vsus sum, opus est vti me nunc foetore isto. In oratione adeò perseuerans fuit, vt totis sæpè noctibus orans perduraret, vt quem Sol occidens orantem conspexerat, eundem rursus oriens orantem reperiret, Hic autem sermo semper erat in ore eius: ARSENI, propter quid è seculo exiisti? sæpè quoque dicere solebat. Loqui me semper pœnituit, tacere nunquam. Qui idem vir insignis cùm teneretur amore beatitudinis lugentium & consolationis, quæ eis promittitur, non cessauit lugere; in tantum vt gremio subesset pannus, quo lachrymas abstergeret, quæ fluebant ex oculis. Atque hæc eius erant quotidiana exercitia, quousque verè beatam tradidit animam, cùm vixisset inter Eremitas annos quinquaginta quinque; obiit autem nonaginta quinque annorum.



Sanctus Arsenius.

23.

Capio dilectum & esse cum Christo.
infirmior, tunc fortior sum. Minus sum, sed melior.
Quando
in infirmitate & tentatione: Ipsi mecum
propone; sed de

S. B O N O S V S.

Hierony-
 mus ep. 4 1.
 ad Ruffin.
 Genes. 28.
 Math. 16.
 Luc. 9.
 Psal. 115.
 Num. 21.

BONOSVS tuus, imò meus, & (vt veriùs dicam) nosler, sca-
 lam Iacob iam scandit, portat crucem suam, nec de crastino co-
 gitat, nec post tergum respicit. Seminat in lacrymis, vt in
 gaudio metat, & sacramento Moysi serpentem in eremo suspendit.
 Ecce puer, honestis seculi nobiscum artibus institutus, cui opes af-
 fatim, dignitas apprimè inter æquales erat, contemptâ matre, foro-
 ribus, & carissimo sibi germano, insulam pelago circumsonante
 naufragam, cui asperæ cautes, & nuda saxa, & solitudo terrori
 est, quasi quidam nouus paradisi colonus infedit: nullus in tantâ
 vastitate adheret lateri comes; solus ibi (immò iam Christo comi-
 tante non solus) videt gloriam Dei, quam etiam Apostoli nisi
 in deserto non viderant. Non quidem conspicit turratas vrbes, sed
 in nouæ ciuitatis censu dedit nomen suum. Horrent sacco membra
 deformia, sed sic meliùs obuiam Christo rapietur in nubibus. Nullâ
 euriporum amœnitate perfruitur; sed de latere Domini aquam vitæ
 bibit. Totam circa insulam fremit insanum mare, & sinuosis mon-
 tium illisum scopulis æquor reclamat. Nullo terra gramine viret,
 nullis vernans campus densatur umbraculis: abruptæ rupes quasi
 quendam horrore carcerem claudunt. Ille securus, inrepius, & to-
 tus de Apostolo armatus, nunc Deum audit, dum diuina relegit; nunc
 cum Domino loquitur, dum Deum rogat; & fortasse, ad exemplum
 Ioannis, aliquid videt, dum in insulâ commoratur. Quas tu diabo-
 lum necere credis tricas? quas parare arbitraris insidias? For sitan
 antiquæ fraudis memor, famem suadere tentabit; sed iam illi respon-
 sum est: Non in solo pane viuit homo. Opes forsitan gloriamque
 proponet; sed dicetur illi. Qui cupiunt diuites fieri, incidunt
 in muscipulam & tentationes. Fessa membra ieiuniis, morbo
 grauante concutiet; sed Apostoli repercutietur eloquio: Quando
 infirmor, tunc fortior sum. Minabitur mortem, sed audiet:
 Cupio dissolui & esse cum Christo.

Matth. 11.
 1. Thessal. 4.
 Ephes. 6.
 Deut. 8.
 1. Timoth. 6.
 Gal. 6.
 Philip. 1.

Sanctus Hieronymus
Episcopus
Eusebius



Sanctus Bonosus.

xxx. Septē.

Ex Hieron.
Epist. 22. ad
Eustochiū.

QUOTIES ego ipse in eremo constitutus, & in illā vastā solitudine, quæ exusta solis ardoribus, horridum monachis præstat habitaculum, putabam me Romanis interesse deliciis! Sedebam solus, quia amaritudine plenus eram: horrebant sacco membra deformia, & squalida cutis situm Æthiopicæ carnis obduxerat: quotidie lacrymæ, quotidie gemitus; & si quando repugnantem somnus imminens oppressisset, nuda humo vix ossa herentia collidebam. De cibis verò & potu taceo, cum etiam languentes monachi aquā frigidā vtantur, & costum aliquid accepisse, luxuria sit. Ille igitur ego, qui ob gehennæ metum tali me carcere ipse damnaueram, scorpionum tantum socius & ferarum, sæpè choris intereram puellarum: pallebant ora ieiuniis, & mens desiderii aestuabat in frigido corpore, & ante hominem suum iam carne præmortuā sola libidinum incendia bulliebant. Itaq; omni auxilio destitutus, ad IESU iacebam pedes, rigabam lacrymis, crine tergebam, & repugnantem carnem hebdomadarum mediā subiugabam. Nō erubescō confiteri infelicitatis meæ miseriam; quin potius plango, me non esse, quod fuerim. Memini me clamantem, diem crebrò iunxisse cum nocte, nec prius à pectoris cessasse verberibus, quàm rediret, Domino increpante, tranquillitas. Ipsam quoque cellulam meam, quasi cogitationum mearum consciam, pertimescebam; & mihimet iratus & rigidus, solus deserta penetrabam: & sicubi concaua vallium, aspera montium, rupium prærupta cernebā; ibi meæ orationis locus, ibi illud miserimæ carnis ergastulum: & vt ipse testis est Dominus, post multas lacrymas, post celo inherentes oculos, nonnumquam videbar mihi interesse agminibus Angelorum; & letus gaudensque dicebam: Post te in odorem vnguentorum tuorum cucurrimus.

Cant. 2.



25. Sanctus Hieronymus.

G 2

S. Ambr. lib. de Viduis.

CASTITAS
SOLITVDINEM

QVÆRIT

PVDICA

SECRETVM

IMPVDICA

CONVENTVM.



SACRA
EREMVS
ASCETIARVM.

*Exultabit solitudo, et Florebit quasi liliū. Germinans
germinabit, exultabit latibunda et laudans. Isaia 35.*
A. Bloemaert Inu. B. A. Bolluerd. Sculp. et exc.

M A R I A

D E I

M A T E R.

Hieron. in
Osee c. 13.

ADDUCET vrentem ventum Dominus de deserto
adscendentem: *Desertum intelligimus sancta MARIÆ
uterum Virginalem, quòd absque semine humano nullo fru-
tice pullulauerit: sed virga simplex atque purissima, & vnione fe-
cunda, ediderit eum florem, qui dicit in Cantico Canticorum: Ego
flos campi & lilium conuallium.*

Cant. 2.

Hiero. epi.
7. ad Lactã.

*MARIAM solam in cubiculo suo reperit Gabriel: & ideo for-
sitan timore perterrita est, quia virum, quem non solebat, adspexit.*

Ambr. li. 4.
epist. 31. ad
Sabinum.

Luc. 1.

*SO LA erat MARI A, & loquebatur cum Angelo; sola erat,
quando superuenit in eam Spiritus sanctus, & virtus Altis-
simi obumbravit eam; sola erat, & operata est mundi salutem,
& concepit Redemptorem vnuerforum.*

Hieron lib.
2. in Lucã.

*SO LA in penetralibus, quam nemo virorum videret, solus An-
gelus reperiret, sola sine comite, sola sine teste, ne quo degere de-
prauaretur affatu, ab Angelo salutatur. Disce virgo verborum vi-
tare lasciuiam. MARI A etiam salutationem Angeli verebatur.*

mbro. li.
2. in Lucã.

*MARI A lata pro voto, religiosa pro officio, festina præ gaudio,
in montana perrexit. Quo enim iam Deo plena, nisi ad superiora
cum festinatione contenderet? Nescit tarda molimina sancti Spiritus
gratia.*

Hiero. epi.
17. ad Mar-
cellam.

*MARI A Mater Domini, postquam ad eam Angeli facta est
promissio, & uterum suum intellexit esse domum filij Dei, derelictis
campestribus ad montana perrexit. Hæc enim terra montuosa, &
in sublimi posita, quantum à delicijs seculi vacat, tantò maiores hæ-
bet delicias Spiritus.*



S. Maria Mater Dei.

S. MARIA MAGDALENA.

Ex vitâ eius
per Radul-
phum Ar-
dentem.

MARIA MAGDALENA, nobilibus & copiosis parentibus nata, post Dominicæ resurrectionis gloriam, Ascensionisque triumphum, ac Spiritus paracliti de supernis promissionem, qui discipulorum corda tēporalispœnæ adhuc formidine trepidantia, scientiâ omnium linguarū illustrauerat, cum fratre, sorore Martha, & Marcellâ ped. sequa, ac Maximino (vno ex septuaginta duobus discipulis Christi Domini, qui rotam illam domum baptizauerat) multisque aliis Christianis comprehensa à Judæis, in nauem sine velo ac remigio imponitur, vastissimoque mari ad certum naufragium committitur: sed nauis, Deo gubernante, saluis omnibus Massiliensibus appulsa est. Eo miraculo & horum prædicatione, primùm Massilienses, mox Aquenses ac finitimæ gentes in Christum crediderunt: Lazarusque Massiliensium & Maximinus, Aquensium Episcopus creatur. MAGDALENA verò assueta orationi & pedibus Domini, vt optimâ parte contemplandæ cœlestis beatitudinis, quam elegerat, frueretur, in vastam altissimi montis speluncam se contulit, vbi triginta annos vixit ab omni hominum consuetudine disiuncta, quotidieque per id tempus ad audiendas cœlestium laudes septies in altum ab Angelis elata. Appropinquante verò tempore, quo beatæ carnis ergastulo solueretur, vidit Dominum, cui se omni pietatis studio mancipauerat, ad cœlestis regni gloriam misericorditer se vocantem; vt cui temporalis vitæ subsidium in terrâ ministrauerat, ab ipso cœlestis vitæ pabulum sine fine gratulabunda perciperet. Transiit autem vndecimo kalendas Augusti. Cuius sanctissimum corpus beatus Maximinus Antistes assumens, diuersis conditum aromatibus in honorifico collocauit mausoleo, construens super beata membra mirabilis architecturæ basilicam.



2. *S. Maria Magdalena.*

H

S. EUGENIA.

Ex Viris
Patrum.

EVGENIA fuit sub Commodo Imperatore filia Philippi, viri clarissimi, in Urbe Româ. Missus autem pater ab Imperatore in ciuitatem Alexandria, vt præfectura magistratum gereret, secum vexit uxorem & proles; quarum vna fuit beata EVGENIA: quæ cum litteras edisceret, & in multorum librorum lectione versaretur, incidit in Epistolas S. Apostoli Pauli, ex quibus Christi fidem didicit. Cum anno quintodecimo ætatis ei sponsus proponeretur, illustrissimis ortus natalibus, respondit: Maritus moribus, non maioribus eligendus est. Inde patrios tumultus & mundi fallaciam derelinquens, cum duobus eunuchis ad monasterium, quod est ante ciuitatem Alexandria, se contulit, virili habitu induta. Accepto igitur hospitio ab Heleno Heliopolis Episcopo, declarans quare illuc venisset, diuino baptisate cum iis, quos secum duxerat, lustrata, est, & in ordinem monachorum aggregata; & post aliquod tempus monasterij curam sibi creditam suscepit. Ubi propter miracula, quæ per illam Deus efficiebat, facta est familiaris mulieri cuidam ordinis senatorij, quæ Melanthia vocabatur: accusata postea est ab illâ, quasi ad stupri consuetudinem illam prouocasset; crimen obiciens, quod illius natura repugnabat; existimans enim maræ esse propter speciem habitus, eius pulchritudine vulnerata, cum sæpe periculum faciens ab eâ repulsa esset, detulit illam ad Philippum Præfectum: Cum verò is illam accersiri iussisset, veritas detecta est, non solum quod in habitu viri esset mulier, sed etiam quod Præfecti esset filia: quare patrem, & matrem, & multos ex familiâ, ad Christianorum fidem attraxit; & pater quidem Præfecti dignitate depositus, baptizatus est, postea & martyrij perfectionem absecutus, irruentibus in eum in templo idolorum infidelibus, qui & illû gladiis interfecerunt: Sancta verò EVGENIA Romam adducta est cum matre & fratribus, Proto & Hyacintho eunuchis, qui obruncati sunt; ipsa verò saxo graui alligata in Tiberim flumen proiecta est; atq; illinc seruata, gladio consummationem accepit.



3. Sancta Eugenia.

H 2

S. E V P H R A X I A.

xii. Martij.

Ex Vitis
Patrum.

EVPHRAXIA Virgo Constantinopolitana, Theodosij iunioris consanguinea, defuncto Patre ab Euphrasiâ matre Theodosio commendata, Senatorio cuidam viro quinquennis despõdetur. Illa verò discedens cum matre, in Thebaidem Ægypti profecta est, & monasterium ingressa, in quo erant virgines centū & quatuor, parem Angelis vitam ducentes; & emulata earum virtutem, à monasterio ipso discedere passa non est. Vbi consentiente matre ab Abbatissa cilicino habitu monasterij induitur. Iam mater eam Domino commendauerat, cum mox humilitate & sanctâ conuersatione polle-
re cepit; & mirâ in cunctis ministeriis obedientiâ superauit vniuersas. Mater verò illinc discedens Orientis monasteria obeundo, possessiones multas & beneficia indigentibus cõtulit. Post hæc, cum in morbum incidisset, reuersa est ad mansionem, in quâ filiam reliquerat: cumque omnes facultates filie commisisset, requieuit in Domino.

EVPHRAXIA verò cum bona omnia pauperibus & ecclesiis Dei distribuisset, monastica vitæ exercitationem egregiè amplexa, tantū in virtute profecit, & necessitates corporis subiugauit, vt per quadraginta quinq; dies immobilis steterit, intentis ad cœlū manibus. Multas diaboli tentationes pertulit, quas abstinentiâ vicit. Nam & lapidem capiti supposuit, & cinere stratum conspersit. Verum enimvero cum diabolus hanc omnino superare nõ posset, aliis modis instat. Cum ex puteo hauriret aquam, capite deorsum à dæmone præcipitatur, sed à sororibus incolumis educitur: deicitur è solario, & illæsa reperitur.

Cæterum propter excellentes virtutes beata EVPHRAXIA miraculorum gratiam accepit, quâ multos à variis languoribus liberauit. Cum ei dies mortis diuinitus abbatissæ monitu nuntiaretur, valde indoluit, quòd tam citò euocaretur ex hac vitâ, antequam plenè se expiasset. Cur, inquit, Domine, abominatus es me peregrinam & orphanam? cur despexisti me? Ecce tempus, quando debebam cum diabolo pugnare, & anima mea à me expetitur.



4. *Sancta Euphraxia.*

Ex Vitis
Patrum.

EVPHROSYNA virgo, beati Paphnutij Ægyptij filia, septennis baptisatur. A multis in uxorem expetita, tandem viro clarissimo & ditissimo despondetur. Cum esset octodecim annorum abiit cum eâ Pater ad monasterium, vt illam precibus Abbatis commendaret, qui locutus est cum eâ; & benedicens exhortabatur ad castitatem, humilitatem, & patientiam timoris Domini: cœpitque cor eius esse sollicitum, & monasterij mores sedulo perscrutari. Instrueta tandem à sene monacho tondetur, & habitu induta virili, eunuchum se simulans, relictâ domo, ad monasterium festinat; ibique admissa Smaragdum se nominat, & consignatur in monachum: deinde Agapito erudienda traditur: & quia pulcrâ erat facie, Abbatis iussu solitudo ei præcipitur, ne sit alius scandalo. Fecit autem Agapitus omnia, quæ sibi à Patre monasterij fuerant imperata; & introduxit Smaragdum in cellam solitariam; ubi orationibus vacabat, ieiuniis & vigiliis nocte ac die operâ dabat, seruiens Domino in simplicitate cordis. Anxius interea pater, EUPHROSYNAM iubet inquiri; quâ non repertâ, tâquam mortuam lugebant eam; socrer nurû, sponsus spösam, pater filiam. Pergit pater ad monasteriû, rogat, orent Dominum vt dignetur ostendere, quid factum sit de filiâ Paphnutij: sed nihil eis reuelatum est; oratio enim EUPHROSYNÆ erat ad Deum die noctuque, ne manifestam eam faceret in vitâ suâ Deus. Abbas Paphnutiû consolatur, & afflictum nescius ad filiam misit, vt patrem filia consolationibus attolleret. A filiâ cognitus non cognouit eam, quia species vultus emarcuerat præ nimia abstinentiâ, vigilijs & lacrymis. Mœrentem itaque patrem solatur filia, & ille iam letior domum reuertitur. Compleuit autem Smaragdus in cellâ solitariâ triginta & octo annos, & incidit in infirmitatem; cognoscens ergo, quia instabat dies dormitionis eius, vocauit Paphnutium patrem, & cum se ei reuelasset, tradidit spiritum.

S. MARIA NEPTIS ABRAHAM.

27. Octo.

M

Epistola
Ephesim.



5. Sancta Euphrosyna.

S. MARIA NEPTIS ABRAHÆ.

Ex sancto
Ephraem.

MARIA defunctis parentibus, vnica relicta filia, Abraham eremita, qui eius erat patruus, committitur. Docebat eam ille psalterium & scripturas; atque ipsa in omni abstinentiâ emulari suum patruum nitebatur. Exultabat Abraham patruus eius, sic eam promptam sine vllâ hesitatione in cunctis virtutibus promoveri, in lacrymis, in humilitate, in modestiâ, in quiete, & quod his sublimus est, erga Deum eximiâ charitate. Viginti siquidem annis in abstinentiâ degens, velut agna pudicissima atque incontaminata columba patruo convixit. Quo tempore annorum expleto, seuebat aduersus eam diabolus, & insidias prætendebat, vt eam suis cassibus irretiret. Insidiabatur ille, donec vinceret. Itaque constuprata, patrum deserit, seq; stabulario locat, & biennio luxuriatur; sed sanctus Abraham de lapsu neptis in visione monitus, die noctuque nunquam pro eâ Dominû deprecando relaxauit animum, quousq; sub militis schemate turpitudinis locum ingressus est. Illa complexa ceruicē eius, osculis demulcebat. Cumque oscularetur eum, odorata eius corpusculum suavissimo odore abstinentie fragrare, recordata est dierum, quibus cū summâ abstinentiâ vixerat; & quasi quodam telo percussa in animo vehementer ingemuit, lacrymasque profudit; & tanquam vim cordis non sufferens, in hæc verba prorupit: *Va, va, mihi misera soli solatus eam est Abraham, & cum gaudio cellule restituit. Hic induta cilicio, in humilitate cordis, oculorum fletibus perdurabat; vigiliis quoque arctissimisque abstinentie laboribus semetipsam conficiens, spe venis firmissimâ proprium deplorabat scelus; tam iugiter deprecationibus vacans, vt nullus non illacrymaret, qui vocem fletus eius audiret. Sic autem Dominum, vt sibi ignosceret, exorabat, vt signum aliquod acceptæ pœnitentiæ diuinitus postularet, & post triennij plenitudinem obtineret.*

S. THAISIS PECCATRIX.

Ex Vitis
Patrum.

TH AISIS ab adolescentiâ suâ fuit à propriâ matre deprauata, seque officinâ diaboli constituit. Sed à viro sancto Paphnutio conuersa est, & pœnitentiâ scelerum compuncta, collectis omnibus quæcunque ex peccato susceperat, prolatisque in mediâ ciuitate, populo spectante, igni supposuit: erat autem pretium librarum quadraginta. Posthæc ad locum à Paphnutio constitutum venit; quam ille, reperto virginali monasterio, in cellulâ paruâ recludens, ostium cellule plumbo signauit, paruamque reliquit fenestellam, per quam ei cibus modicus inferretur, iussitque ei omnibus diebus parum panis & aquæ à sororibus monasterij ministrari. Cùm autem discederet ostio plumbato, ait ad illum THAISIS; Quò iubes, pater, vt aquam meam effundam? at ille respondit: In cellâ, vt digna es. Cùmque iterum, quemadmodum Deum oraret, requireret, dicit ei: Non es digna nominare Deum, nec in labijs tuis nomen diuinitatis eius adducere, sed nec ad cælum manus expandere: quoniam labia tua iniquitate sunt plena, & manus tuæ sordibus inquinatæ; sed tantummodo sedens contra Orientem respice, hunc sermonem solum frequenter iterans: Qui plasmasti me, miserere mei. Post trium verò annorum pœnitentiam Abbas Paphnutius rediens, post reuelationem sibi à Deo de illâ factam, ostium, quod plumbo signauerat, dissipauit. dixitque ei: Egredere, quia dimisit tibi Deus peccata tua. At illa. Testor, inquit, Deum, quia ex quo huc ingressa sum, ex omnibus meis peccatis quasi sarcinam feci mihi, & ante oculos meos statui; & sicut non recessit anhelitus de naribus meis, ita nec quidem vno momento vsque ad hanc horam peccata mea recesserunt à me. Et cùm eam inde eduxisset, quindecim tantum diebus THAISIS vixit, & sic pausauit in pace.



7.

Sancta Thais.

S. PELAGIA PECCATRIX.

viii. Octob

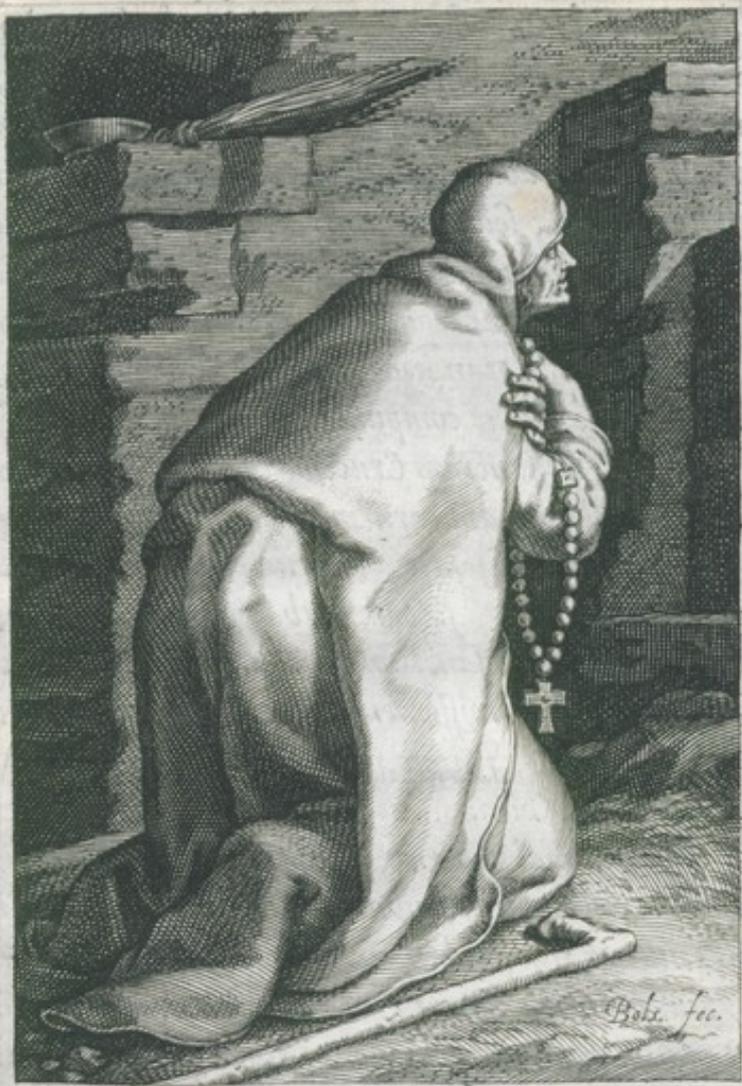
Ex Iacobo
Diacono.

PELAGIA Antiochena, pantomimarum prima, corpore pulcherrima, habitu ambitiosa, cum Ecclesiam ingressa beatissimum Nonnum de futuro iudicio & cœlesti gloria sincerissime loquentem audiisset; subito compuncta est timore Domini. Et statim venit ad locum ubi congregati erant Episcopi, apprehensisque pedibus beati Nonni dixit: Rogo te, Domine meus, imitare magistrum tuum Dominum IESUM CHRISTUM, & fac me Christianam. Ego enim sum Domine meus, pelagus peccatorum, & abyssus iniquitatis. Peto me baptizari. Deinde iussa surgere, cum audisset Canones inhibere meretricem baptizari, nisi dato fideiussore, iactavit se iterum in pavementum: & apprehensos Sancti Nonni pedes lachrymis lauit & capillis suis extergebat dicens: Rationem reddes Deo pro anima meâ, & tibi adscribam iniquitates meas, si distuleris me iniquam & turpissimam baptizare. Quo audito, Nonnus Episcopus exorcizatam baptisavit, & imposuit ei signum Domini, tradiditque illi corpus Christi. Hinc diaboli planctus contra Nonnum: hinc eiusdem blanditiæ erga PELAGIAM. sed illa crucis se signo muniens, insufflauit in hostem, & statim nusquam comparuit. Porro datis omnibus facultatibus suis in usum pauperum, orphanorum viduarumque expendendis, illa octauo die, quando vestis alba deponenda erat, de nocte, omnibus inscijs, albâ depositâ, & cilicium induta, petijt Hierosolymam; ubi in monte Oliueti, constructâ cellulâ, nomen assumens PELAGII, quasi Eunuchus sanctè conuersatur. Accidit post hæc ut Diaconus quidam Hierosolymæ loca sancta & PELAGIAM visitaret; sed agnoscentem se non agnouit; quippe quæ pulcherrima fuerat; iâ præ inedia in marcorè versa erat. Oculi enim eius sicut fosse videbatur. Magna interim fama vagabatur de PELAGIO, quare secundo eam visitat, & mortuum inuenit cuius dum corpus lauatur & ungitur, PELAGIVS femina deprehenditur. Exclamauerunt igitur voce magnâ dicentes: Gloria tibi Domine IESU CHRISTE, qui multas diuitias abscondas habes super terram, non solum viriles, sed etiam muliebres. Cum cereis itaque, lampadibus & hymnis sacrum corpus à Patribus sepelitur.

S. MARIA AEGYPTIACA PECCATRIX.

11. April.

M. Ex Sophro
nio Episc.
Iherosol.



S. Sancta Pelagia.

S. MARIA ÆGYPTIACA PECCATRIX.

11. April.

Ex Sophro
nio Episc.
Hierosol.

MARIA ÆGYPTIACA duodennis, spretis parentibus Alexandriam venit, ubi decem & septem annis insatiabiliter vitio libidinis subiugata iacuit; adeoque quò plures ad eam concurrerent, gratis quoque sceleris implevit desiderium, mendicans interim, vel stupam filando victitans. Contigit interea multos Hierosolymam nauigare ob Sanctæ Crucis exaltationem; quò cum & ipsa, non pietatis ergò, sed vt multos haberet sue libidinis cooperarios, ascendisset, & vsque ad templi limina processisset, aliis & aliis ingredientibus illa diuinitus repulsa, intra templum non admittitur. Hoc ter & quater passa, tandem intellexit se ob scelera ab aspectu sanctæ Crucis arceri. Itaque compuncta beatissimæ virginis MARIE suffragia implorat, vt sanctam Crucem videre possit, promittens se ex hoc nunquam vltra suam carnem coinquinaturam. Nec moratentat ingredi; & nullum sentit, vt prius, ingrediendi obstaculum; quin magis, vt vnda mare, sic eam turba intrò impellere videbatur. Tunc illa pro voto lignum sanctum adorauit, ac deinde egrediens ad locum, vbi Dei Matri promissionem fecerat, voce missâ cælitus docetur, quid facere debeat. Itaque festinanter acceptis tribus panibus in eremum tetendit. Vbi quadraginta & septem annis sic vixit, vt nec hominem nec animal viderit, sed ipsum Deum solum spectatorem habuerit. Consumptis panibus, quibus septendecim annis victitârat, herbis nutriebatur. Sed & vestimentis eius diruptis atque putrefactis, pruinis postea hyemalibus & æstiuis ardoribus ita cruciata fuit, vt multoties in terram cadens absque spiritu iaceret immobilis. Primis decem & septem annis immensis tentationibus exagitata, Dei gratiâ victrix euasit. hanc denique Zoimas ad eam eremi partem veniens inuenit, cui sacrosancta mysteria in vesperâ sanctæ Cœnæ ministravit, ac demum leonis ministerio iam ab anno defunctans sepeliuit.



9. *S. Maria Aegyptiaca.*

S. MARINA VIRGO.

Ex Vitis
Patrum.

MARINA virgo Alexandrina, habitu & nomine mutato, à patre Monacho deducitur ad monasterium, & MARINVS vocatur. Quæ cum esset annorum quatuordecim cepit eam docere pater suus viam Domini. Dum autem facta esset annorum decem & septem, defunctus est pater eius. Remansit verò hæc sola in cellâ patris sui, & erat obediens omnibus in monasterio: ita vt ab Abbate suo & ab omnibus diligeretur. Iussus ab Abbate frequenter ibat ad emporium, vt afferret necessaria domus, & ibidem cum ceteris monachis, si quando seriùs esset, manebat in pandochio. Contigit autem per insidias inimici vt pandox ille haberet filiam virginem, ad quam ingressus miles stuprauit eam, & grauidam reliquit. Detectâ fraude, cepere parentes affligere puellam, vt autorem sceleris proderet. Illa MARINVM nominat. Parentes itaque ad Abbatem pergunt, & MARINVM monachum fornicationis accusant. Vocata venit & peccatum quod non admisit, quasi à se perpetratum agnoscit. Iratus Abbas, iubet eam contundi, affligi & è monasterio eijci. Ipsa verò nunquam vlli confessâ est arcanum suum, sed eiecta posuit se in terra ante fores monasterij, affligens se tanquam ipsa peccasset, & ab ingredientibus fratribus postulabat, vt vel vna buccella panis ei daretur, vt nutrirer filium alienû. Elapsis annis quinq; rursus in monasterio admittitur, & vilissima obit ministeria: Sancta vero libenti hæc animo suscipiens, omne opus quod ei iussu fuerat, sedulo perfecit. Contigit autem eam intra paucos dies dormire in Domino, & cognouerunt quia femina esset. Fornicaria à demone arrepta prodit hominem, qui deceperat eam, & apud sacrum corpus MARINÆ liberatur. Quæ fama vbi per totum emporium, & vicina loca sparsa fuit, ingens accurrit multitudo ad sacrum MARINÆ Oratorium, cum crucibus, ceris, Hymnis, & Psalmis eius funus prosequens, & opem eius implorans.



io. Sancta Marina.

S. FABIOLA VIDVA.

Ex Diuo
Hieron.

Leuit. 13.

FABIOLA, post diuortium factum cum priori viro, secundas nuptias illicitè contraxerat: sed post eius mortem in semet reuersa, saccum induit vt errorem publicè fateretur, & totà vrbe spectante Romanà, stetit in ordine pœnitentium. Dissoluta habuit latera, nudum caput, clausum os. Non est ingressa Ecclesiam Domini, sed extra castra cum Mariâ sorore Moysi seperata confedit: vt quam sacerdos eiecerat, ipse reuocaret. Receptâ sub oculis omnis Ecclesie communionem, quid fecit? Scilicet in die bonâ malorum non oblita est: & post naufragium, rursus tentare noluit pericula nauigandi; sed prima omnium Nosocomium instituit, in quo egrotantes colligeret de plateis, & consumpta languoribus atque inediâ miserorum membra foueret. Quoties morbo regio & pudore confectos humeris suis ipsa portauit! Quoties lauit purulentam vulnèrum saniem, quam alius aspicere non valebat! Præbebat cibos propriâ manu, & spirans cadauer sorbitunculis irrigabat. Quod monasterium non illius opibus sustentatū est? Quem nudū & clinicum non FABIOLÆ vestimenta texerunt? In quorum se indigentiam non effudit præceptum & festina largitio? Angusta misericordia eius Roma fuit. Ergo peragratis insulis monachorum choros visitat, & Ierosolymam nauigat ministrare sanèlis. Quæ cum ita solitudinem cuperet, vt diuersorio MARIE carere nollet ecce Hunnorum in Romanum orbem irruptio: quare cum aliis nauē conscendere & in Italiâ remeare compulsâ est, vt ibi pauper viueret vbi diues fuerat. Sed Romana cernens mœnia, inclusam se esse plangebat. Oblita sexus, fragilitatis immemor, ac solitudinis tantum cupida, ibi erat vbi animo morabatur. Sic festinabat, sic impatiens erat morarum, vt illam crederes profecturam. Itaque dum semper paratur, mors eam inuenire non potuit imparatam: dormiuit illa quomodo voluit, erogatis antè in monachos & seruos Dei facultatibus; & depositâ tandè sarcinâ leuior volauit ad cœlum.



ii. Sancta Fabiola.

K 2

Tab. 17.

S. PAULA VIDVA.

xxvi. Ian.

Ex Diuo
Hieronym.

PAULA, nobilissima Romanorum vidua, relictis omnibus, cum solâ Eustochio Româ soluit; & venit Ierosolymam, ubi cuncta loca tanto ardore ac studio circumiuit, vt nisi ad reliqua festinaret, à primis non posset abduci. Quid ibi lacrymarum, quantum gemituum, quid doloris effuderit, testis est cuncta Ierosolyma, testis est ipse Dominus, quem prostrata, quasi pendentem in cruce cerneret, adorabat. Nec multo post in sancta Bethlehem mansura perpetuò, angusto per triennium mansit hospitio, donec extrueret cellulas ac monasteria, & diuersorum peregrinorum iuxta viam conderet mansiones, in qua MARIA & IOSEPH hospitium non inuenerant. Hic tantâ se humilitate deiecit, quasi foret ancillarum vltima. Vidua nunquam cum viro comedit. Mollia, etiam in grauissimâ febre, lectuli strata non habuit: sed super durissimam humum stratis ciliciosis quiescebat: si tamen illa quies dicenda est, que iugibus penè orationibus dies noctesque iungebat. Crederes in eâ fontes lacrymarum. Monita vt parceret oculis, aiebat. Turpanda est facies, quam contra Dei præceptum purpurisso, & cerussâ, & stibio sæpè depinxi. Affligendum corpus, quod multis vacauit delicijs. Longus risus, perpeti cõpenlandus est fletu. Inter hæc castitate insignis fuit, in quâ etiâ cum secularis esset, omnium Romæ Matronarum exëplum fuit. Si pauperem videbat, sustentabat; si diuitè ad benefaciendum hortabatur. Liberalitas sola excedebat modum. Nullum pauperem vacuum remisit, Patientiâ luorem superabat, humilitate vincebat omnes. Tanta continentie fuit, vt propè mensuram excederet, & debilitatem corporis nimijs ieiunijs ac labore contraheret. Sacre scripturæ testimonijs, quasi armaturâ Dei, tentationibus resistebat. His alijsque multis virtutibus prædita, & longo coronata martyrio, cum sentiret adesse mortem, crucis signum pingebat in labijs identidem iterans; Domine, dilexi decorem domus tuæ, & locum habitationis gloriæ tuæ. atque ita obdormiuit in Domino.

Psal. 25.

S. EVSTOCHIVM VIRGO.

xxviii. Sep.

Ex Diuo
Hieronym.

EVSTOCHIVM Paulæ filia, virginittatis & Eccleſiæ pretioſum monile, Romæ nata eſt, & in cubiculo ſanctæ ſceminæ Marcellæ, virginis moribus eruditur. Inde in Himettij, patrui ſui, commigrauit domum. Cuius vxor Prætextata, nobiliſſima ſcemi-
na, habitum eius cultumque mutauit, & neglectum crinem munda-
no more texiit, vincere cupiens & virginis propoſitum & matris de-
ſiderium: & ecce tibi eadem nocte cerunt in ſomnis veniſſe ad ſe An-
gelum terribili voce minitantem pœnas, & hæc verba frangentem:
Tunc auſa es viri imperium præferre Chriſto? Tu caput virginis
Dei, tuis ſacrilegis attrectare manibus, quæ iam nunc areſcent, vt
ſentias excruciatâ quid feceris: & finito mense quinto ad inferna du-
ceris. Sin autem perſeueraueris in ſcelere, & marito ſimul orbaberis &
ſilijs. Omnia per ordinem expleta ſunt; & ſeram miſeræ pœnitentiâ
velox ſignauit interitus. Sic vlcificitur Chriſtus violator eſ templi ſui,
ſic gemmas & pretioſiſſima ornamenta defendit; ita ſibi EVSTO-
CHIVM reuindicauit, quæ Deum elegerat & quam ipſe Deus præ-
elegerat, vt in ſpecu Saluatoris ſui intraret, & in ſacro virginis Ma-
riæ habitaret diuerſorio. Iam Romæ præferebat Bethlehem, & auro
tecta ſulgentia, inſormis luti vilitate mutare cogitabat. Cum matre
igitur Româ ſoluit, & Paleſtinam ingreſſus eſt. Ille quâto ſtudio, qui-
bus lachrymis loca ſacra viſitauit, teſtis eſt ipſe Dominus, quem ad-
orabat & in membris ſuis honorabat. Cû matre Paulâ in Bethlehem
manſura perpetuò, exiguo per triennium manſiſſi hoſpitiolo, ſic matri
induidua, vt nunquâ abſque eâ cubaret, nunquam procederet, nun-
quam cibum caperet, ne vnũ quidem nummũ haberet poteſtatis ſuæ,
ſed & paternam & maternâ ſubſtantiam à matre diſtribuiſſe pauperi-
bus letaretur, & pietatem in parente, hereditatem maximâ & diui-
tias crederet. Orbata Matre, cû ſacris alijs virginibus ſanctum quod
ſuſcepit propoſitũ, & vitæ inſtitutum quod arripuit, maioribus in dies
virtutum incrementis adauxit, ac tandem feliciter conſummauit.

S. MARCELLA VIDVA.

Ex Divo
Hieronym.

MARCELLA orba patris morte, viro quoque post nuptias septimo mense priuata est. Cumque à Cereale Consule ambiciosius expeteretur, qui iam longeuus omnes suas in eam valebat transfundere diuitias, respondit. Si vellem nubere, & nō eterne me cuperem pudicitie dedicare, utique maritum quererem, non hereditatem. Prima igitur Romae Christianam coluit viduitatem, quam & conscientia & habitu promittebat. Usa est vestibus, quibus arceret frigus, non membra nudaret: aurum vsque ad annuli signaculum repudians, & magis in ventribus egenorum, quam in marsupijs recondens. Nusquam sine matre. Sine arbitris ne clericis quidem & monachis loquebatur. Semper in comitatu suo virgines ac viduas, & ipsas graues feminas, habuit. Diuinarum scripturarum ardore flagrabat incredibili. Illi erant moderata ieiunia, carnum abstinentia, vini odor magis quam gustus, propter stomachum & frequentes infirmitates. Raro procedebat ad publicum, & maximè nobiliū matronarum vitabat domos, ne cogeretur videre quod contempserat: Apostolorū & Martyrū basilicas secretis celebrabat orationibus: matris in omnibus fuit obediens, Nulla eo tempore nobilium seminarum nouerat Romae propositum monachorum, nec audebat propter rei nouitatem, ignominiosum (vt tunc putabatur) & vile in populis nomē assumere. Hec tamen non erubuit profiteri, quod Christo placere cognouerat. Hanc multos post annos imitata est Sophronia & alia. Huius amicitijs fruita est Paula venerabilis, in huius cubiculo nutrita Eustochium, virginitatis decus: vt facilis estimatio sit qualis magistra, vbi tales discipula. Suburbanus ager pro monasterio fuit, & rus electum pro solitudine, multoque ita vixit tempore, vt ex imitatione sui & conuersatione multarum Roma fieret Ierosolyma. Non multo post Romā à Gothis captā, MARCELLAE quoque domum cruentus victor ingreditur, qui casam fustibus & flagellis ad Apostoli Pauli basilicam deduxit. Post aliquot dies sano, integro, vegetoque corpusculo quo dormuit in Domino.



Sancta Marcella.

14.

L

S. MELANIA SENIOR VIDVA.

Ex Hieron.
& Palladio.

Beatissima MELANIA Romana, consularis Marcellini filia, calente adhuc mariti corpuscule, & necdum humato, duos simul perdidit filios. Nec lacrymæ tamen gutta fluxit. Stetit immobilis, & ad pedes aduoluta Christi: Expeditiùs, inquit, tibi seruitura sum, Domine, quia tanto me onere liberaſti. Itaque cum eſſet vidua agens annũ vigefimũ, diuino amore digna, ſponſo qui in calis eſt mēte copulari meruit. Hac, vt filio ſuo vnico tutor nominatus fuit, collectis rebus ſuis nauigauit Alexandriam. Inde, cum omnia vendidiſſet & in aurum minutum redegiſſet, Nitrie attigit montem, atque ibidem per ſex meſes commorata, omnes qui illic erant ſanctos vidit & inuiſit. Monasterio Ieroſolymis edificato, viginti ſeptem annis in eodem virginibus conuixit. Quantum opum illa diſperſit amore Dei, teſtis eſt totus orbis. Triginta enim & ſeptem annis hoſpites excepit, ſicque iugiter in ſuſcipiendo ac omnes fouendo permanſit, vt ne vnus quidem in ſolo palmæ ſpatium voluerit poſſidere. Cum de neptis ſtatu audiſſet, quòd vellet ſeculo renuntiare, auius ſexaginta annos nata, Caſareã nauigans viginti dierum ſpatio Romam venit, atque illic Pinianum neptis maritum, catecheſi inſtituit, perſuaſitque perpetuam cum vxore continentia ſeruare: quorum exemplo multi conuenere, qui diſtractis omnibus ſuis ſeculo nuntium remiſere. Contra omnes autem alios Romani nominis viros atque matronas, ceu contra feras, dimicabat. Prohibebant eam à ceteris omnibus, ne fortè aliquos ad honeſtum & tranquillum vite portum vi doctrine ſuæ conuerteret. Et hos omnes ſecularibus laqueis expeditos ad vitam ſolitariam deduxit: filium quoque admodum iuuenem conſilio docuit, vt volebat; & ad Siciliam perueniens omnibus rebus ſuis ibi diſtractis Ieroſolymam repetiit. Vbi ſuis opibus ex propria voluntate diuiſis, intra quadraginta dies, optima ac manſuetiſſima ſeminarum, beato fine requieuit.

S. MELANIA IVNIOR VIDVA.



Melania Senior.

15.

S. MELANIA IUNIOR VIDVA.

xxxI. Dec.

Ex Palladij
Laufiacâ.

MELANIA etate iuuenis, pietatis autem sententiâ vetula, cum à parentibus inuita nubere cogeretur Piniano, viro vr-
bis Romæ primario, tam iugibus auie suæ doctrinis stimula-
ta est, tantumque fuit sauciata, ut matrimonio non posset inseruire. Cum autem ei nati essent duo filij masculi, ijque decessissent, tantum
eam cepit odium matrimonij, ut quibus posset modis viro continen-
tiam persuaderet. Si volueris, inquit, mecum habitare, ut ratio dicat
temperantiæ, & te dominum agnosco, & profiteor meam vitam esse
in tuâ potestate. Tantum per mitte, ut satisfaciam meo, quod est ex
Deo, desiderio, facta heres eius, quæ est ex Deo, virtutis meæ auie,
cuius etiam nomen gero. Si enim vellet nos Deus degere in hoc
mundo, & frui rebus mundanis, non filios mihi natos acce-
pisset immaturos. Ad postremum Deus misertus adolescentis, misit
in cor eius continenter viuere, & omnia quæ mundi sunt, arbitrari ut
stercora. Vigesimo ergo etatis suæ anno MELANIA mundo renun-
tiat: & primum quidem omnia sua serica vertit in ornatum eccle-
siae; argentum autem & aurum Sanctis viris in Oriente distribuit.
ecclesijs autem Occidentis, monasterijs, Xenodochijs & omnibus e-
gentibus per seipsum in hilaritate ministrabat necessaria. Ita enim
singulis suam pecuniam diuidebat, ut singulis necessarium erat, non
ad luxuriam, sed ad necessitatem. Nemo ab eâ pauperum vacuus re-
uersus est. Seruos verò promiscui sexus, quicumque manumitti vole-
bant, usque ad octo milia liberos fecit. Huiusmodi autem erat eius ex-
ercitatio: Post alterum diem consuevit cibum sumere; nam inter ipsa
principia quinto quoque gustabat die: cum ancillis suis diurnas mi-
nisterij vices obibat, quas in monasterio ut sorores habuit. Cognatos
ad religiosam traxit vitam, ut cum ipsâ religiosè Deum colerent.

SS. CANDIDA ET GELASIA.

Ex Palladij
Laufiacâ.

BEATA CANDIDA, Traiani ducis vxor, magna Christi nominis & cultrix egregia, castitate laudabilis, varijs Dei domum ijsque pretiosis decorabat ornamentis. Episcopos & omnem Christi clerum tanquam verbi Dei præcones, & Sacramentorum ministros pro dignitate venerabatur. Cùm filiam suam instituisset in sorte virginitatis, eam præmisit ad Christum, donum suorum ilium; postea autem ipsa quoque temperantiâ, & castitate, & pecunie dispersionibus filiam suam est insecuta. Interrogata, cur totâ nocte laboraret, & moleret, & oblationis panem manibus suis ipsa formaret; ad vires, inquit, corporis deprimendas: cùm enim non sufficit ieiunium, hanc ei do sociam laboriosam vigiliam, vt Esau dissoluam, eneruemque lasciuiam. Hæc ipsa ab omni carne semper abstinuit, pisces tamen & olera cum oleo festis tantùm diebus sumere consueuerat. Per reliquum æui sui tempus oxycrato & sicco pane contenta viuebat. In hac vitæ asperitate cùm beatâ requie obdormisset hæc mulier inçlyta, nunc fruitur bonis æternis quæ parata sunt ijs qui diligunt veritatem & faciunt iustitiam, & operibus bonis insudant.

Fructum quoque suæ exercitationis reliquit venerandam GELASIAM, quæ zelo huius bonæ feminae, veritatis viam ingressa est, piè trahens iugum virginitatis. Huius optimæ hæc fertur virtus, quòd sol nunquam occidit super eius iracundiam, non aduersus seruum, non aduersus ancillam, non aduersus aliquem alium. Hæc beata cùm effugisset viam eorû, qui sunt acceptæ iniuriæ memores, quæ fert ad mortem æternam, euasit hunc malum diaboli stimulum: & cùm desideraret æternam peccatorum remissionem, remisit parua delicta, vt ipsa quoque inueniret maiorum remissionem.



SS. Candida et Gelasia.

17.

S. SYNCLETICA.

Ex Vitis
Patrum.

SYNCLETICA mira sanctitatis femina fuit, quam velut perfectissimæ vitæ formam S. Athanasius femineo sexui solebat præscribere, sicut Antonij vitam viris pro normâ viuendi proposuerat. Sed quia SYNCLETICÆ vita hodie non superest, referemus hîc aliquot eius scitè dicta ex Vitis Patrum. Eos, quibus in vitâ spirituali impedimenta à diabolo obijciebantur, hac similitudine animare solebat; Qui nauigare cœperint, primò pandentes vela prosperum ventum inueniunt, postea autem contrarius eis ventus occurrit. Sed nauitæ non mox propter incursum contrarij venti, aut exonerant, aut deserunt nauim; sed paululum sustinentes aut pugnantes aduersus procellâ, iterum rectum cursum inueiunt: Ita ergo & nos in contrarium spiritum incurrentes, crucem pro velo erigamus, & sine periculo sæculi istius nauigium explicabimus. Interrogata, si perfectum bonum est, nihil habere, dixit: Sicut fortia vestimenta dum calcantur, & pedibus sæpiùs reuersantur, lauantur atque incandidantur; ita fortis anima per voluntariam paupertatem amplius confirmatur. Solebat dicere ijs, qui ex impiâ vitâ ad sanctiorem se conferebant: Magnus labor est impiorum, qui conuertuntur ad Deum, & postea inenarrabile gaudium. Sicut enim qui igne accendere volunt, priùs fumantur, & ex fumi molestiâ lacrymantur, sicque obtinent quod volunt (Etenim scriptum est: Deus noster ignis consumens est;) Ita oportet & nos diuinum ignem cum lacrymis atque laboribus in nobis ipsis accendere. Contra malas cogitationes hoc remedium suggerebat: Sicut venenosa animalia acriora medicamenta à se expellunt; ita cogitationem sordidam ieiunium cum oratione depellit ab animâ.

S. OLIMPIAS VIRGO ET VIDUA.

xxviii.

Ex Palladio
Iacobus.



is. Sancta Syncretica.

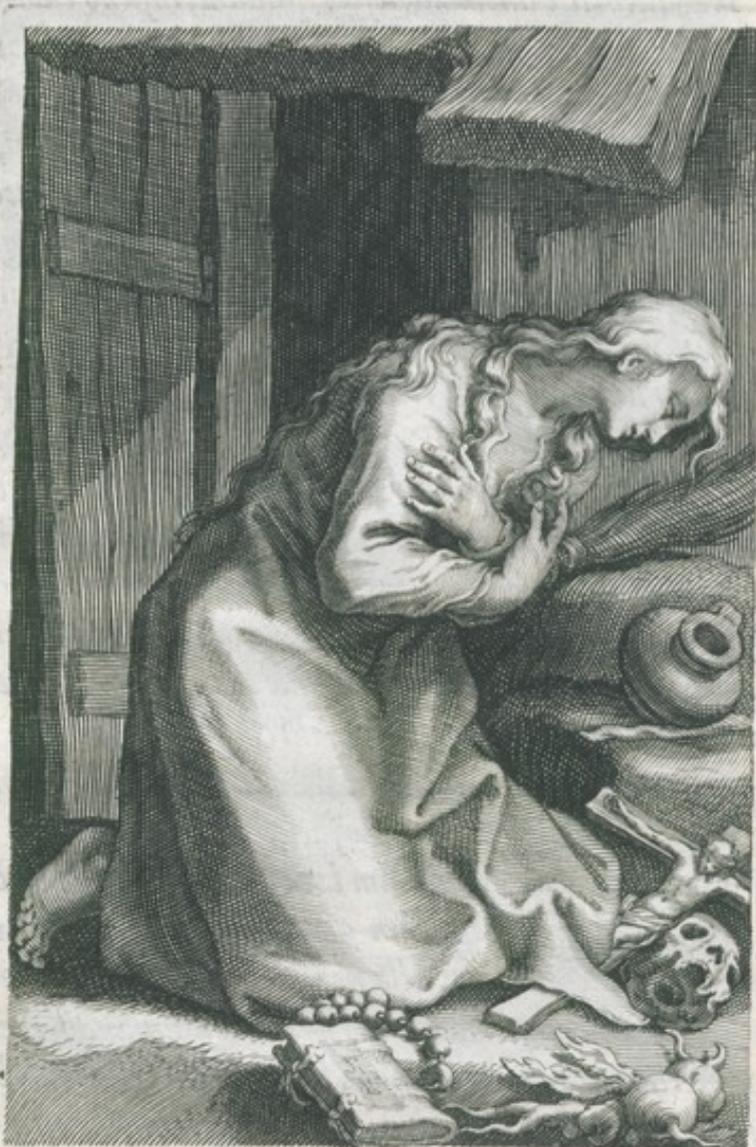
ducit accipere remissionem.

S. OLYMPIAS VIRGO ET VIDVA.

xvii. Dec.

Ex Palladij
Lausiaca.

OLYMPIAS, pretiosum vas sancti Spiritus, Anysij Secundi Comitis filia, neptis Ablauij praefecti, Nebridij sponsa, cui cum parentibus orbata in matrimonium tradita esset, cum eo viginti mensibus in continentia vixit: eo mortuo ad secundas nuptias non transijt, sed virgo simul & vidua remansit, omne tempus transigens in ieiunijs, orationibus, & pauperum beneficentia. Itaque omnes opes suas in curam Christi Sacerdotum exhausit, praesertim in Sanctum Ioannem Chrysostomum, quem precipue honorabat. Non vrbs, non rus, non solitudo mansit expers largitionum huius inclute virginis, sed & ecclesijs suppeditauit ad donaria deputata sacrificio, & monasterijs, & caenobijs, & Xenotrophijs, custodijs, & relegatis, & (ut semel dicam) in omen orbem terra dispersit eleemosynas. Humilitate superabat omnes: vita illi sine vlla inani gloria, species nequaquam ficta, benigni mores, facies non sucata, corpus florens, mens non gloriosa, animus ab arrogantia alienus, somni expers vigilia, charitas immensa, infinita continentia, in Deum spes aeterna. Vestimentis eius nihil vilius inueniri potuit, cum pannosis etiam indigna essent huius sanctae tegumenta. Tanta autem erat eius mansuetudo, vt etiam puerorum longe superaret simplicitatem: vidisses fonti potius astate sua deficere fluenta, quam huius tam sublimibus & Christum semper intuentibus oculis lacrymas deficere. Hac ergo non amplius que mundi, que carnis erant, sed que Dei sunt, recogitans, pro Christi nomine contumeliam pati digna fuit, & sic ad Confessorum gloriam, pro veritate quam coluit, meruit peruenire. Nam talis in hoc mundo finis quoque vitae fuit. Omnibus ad postremum se periculis opposuit, & in his mortua beatam accepit gloriam, & in infinito saeculo coronata pompam agit, nulli interitui obnoxias cum sanctis in aeternum mansiones habitans, & bonorum operum a Christo Domino cum fiducia accipiens remunerationem.



ig. Sancta Olympias.

S. ALEXANDRA VIRGO.

Ex Palladij
Laufiacâ.

Ancilla Christi ALEXANDRA, cum propter eximiam formam pulchritudinem adolescens quidam, insano captus amore, eam deperiret, & illa constanter humanas nuptias recusaret, ut Christo multo suavius adherere posset; maluit se viuam includere monumento, quam adolescentis animam offendere, quæ ad imaginem Dei facta esset. Itaque relicta ciuitate monumento se inclusit, & per foramen accepit, quæ corpori necessaria erant. Rogata, quomodo ferre posset cum nullo omnino colloqui, sed sola pugnare cum desideria & cogitationibus, respondit: A mane usque ad horam nonam oro, per horam lini fila duco, reliquis autem horis mente reuoluo vitam Sanctorum Patrum & Patriarcharum, & certamina beatorum Apostolorum, & Prophetarum & Martyrum, & ad eorum imitationem cælestisque gloriæ palmam exardesco. Postquam autem aduentarit vespera, cum Domini meum glorificauero, cibum capio, plurimas horas noctis perseuerans in oratione. Tandem anno duodecimo, ex quo sepulchro inclusa fuerat, neque in virorum, neque in mulierum conspectum venerat, cum sub graui corporis labore die noctuque desudasset, totoque mentis desiderio ad cælestem patriam properaret, cuperetque dissolui & apparere ante faciem Christi Dei, cum admirando sanctitatis iudicio ad Dominum leta migravit, seipsam componens. Nam cum virgo, quæ eius curam gerebat, ei que necessaria subministrabat, ad eam accessisset, & illa non responderet, monumenti ostium amouit, & inuenit eam obdormisse. Inuisit aliquando ALEXANDRAM Melania Romana senior, sed (ut ipsa referebat) beatæ facië intueri non potuit; sed stans circa foramen, omnem vitæ eius rationem didicit, uti iam descripsimus.



20. *Sancta Alexandra.*

S. MAGNA VIRGO ET VIDVA.

Ex Palladij
Laufiacâ.

FVERVNT in ciuitate Ancyra multa quidē alie virgines, nempe ad decem millia, duo autem vel plura, quæ exercebantur & omni virutis institutione militabant; omnesque temperantia legibus clara & insignes feminae, diuinum certamen studio exquentes. Inter quas principatum obtinebat in pietate MAGNA, honestissima femina & probissima: quam nescio quid sim nominaturus, virginemue, an viduam; à matre enim vi viro coniuncta; eum tamen variis inescans dilationibus, & corporis morbos pratexens, à corruptionis vitio integra & intacta permansit: Cumque paulò post decessisset eius maritus, omnium simul facta est heres vnica: & temporalibus deinceps commutans aeterna, totam seipsam Deo obtulit, summè curam gerens vitæ quæ semper manet, suis famulis honestè imperans, agens vitam laboriosissimam & plenam temperantiâ: sub proposito ac vitâ monachorum, honestam proprie domus curam gerens. Cuius, quoties hoc ratio vel necessitatis postulasset caussa, castus apud omnes & sermo & conspectus erat. In congressu tam seuera, vt ipsum eius aspectum reuererentur etiam excellentissimi Episcopi propter insignem pietatem & religionem. Atque ipsa quidem superuacaneam & nimiam opum materiam, possessionum vacuitatis igne consumpsit: quæ autem super erant, ea constituit ad subministrationem monasterijs, ptochotrophijs, xenodochijs, ecclesijs, pauperibus, transeuntibus, Episcopis, orphanis, viduis, & omnibus egentibus suppeditans auxilium, non cessabat hilariter operari pietatem latentem & per se & per seruos fidelissimos, ab ecclesia nõ recedens, noctu maxime: in omnibus in virtute se exercens, propter spem eius, quæ verè est vita.



2i. Sancta Magna.

Ex Theod.
Philotheo.

DIVINI Maronis vitam emulata DOMNINA admirabilis, in horto maternæ domus paruum quoddam fixerat tuguriū. Ei autem tugurium efficiebat panici stipula. Continuis lacrymis non solum rigabat genas, sed etiam vestimenta ex pilis: talibus enim indumentis tegebat corpus. Circa gallorum cantum ad diuinum templum; quod nō erat procul, vadens cum aliis & feminis & viris, vniuersorum Domino laudes offerebat. Hoc autem faciebat non solum die incipiente, sed etiam desinente, quouis alio locum Deo consecratū magis esse venerandum censens. Eā de causā & eius magnam curam habuit, & matri fratribusque persuasit, vt facultates suas ad decorem domus Dei consumerent. Lens madefacta nutrimentū ei erat; & omnē hunc laborem sustinuit, cum esset planē exsiccato corpore & semimortuo. Pellis subtilissima, & quæ erat instar membranae, ossibus vix hærentibus circumiecta erat. Proponebatur omnibus eam videre volentibus: sed neque vultus aspexit, neque aliis vultum suum videndum exhibuit; nempe quæ amictu penitus contecta & usque ad genua incuruata erat. Voce gracili & non expressā satis loquebatur, sed nunquam sine lacrymis. Vehemens enim amor in Deum illas parit lacrymas, pungit aculeis & vrget ad eum, qui est hinc futurus, excessum. Cum quodam tempore eam Theodoretus Episcopus inuiseret, sumebat eius manum dexteram, & oculis imponebat: quam adeo madefactam dimittebat, vt ex ipsā manu distillarent lacrymæ. Porro quamuis in his diu noctūque versaretur, non ideo contempsit alios virtutum actus, sed pro viribus curabat Athletas Christi, monachis necessaria suppeditabat, vt eorum precibus obtineret æterna. Ita non suis tantum orationibus cælum penetrabat, sed scalas quoque erexit ex suis facultatibus, quò expeditior ad cælum pateret aditus.



22. Sancta Domnina.

SS. MARANA ET CYRA.

Ex Theod.
Philotheo.

FVIT his patria Berhoea, patria genus insigne, educatio generi conueniens. Sed his omnibus contemptis, cum exiguum quendam locum ante urbem comprehendissent, & intrassent, luto & lapidibus ostium obstruxere. Famulas autem, quæ eiusdem vitæ volebant esse participes, exstructo extra ambitum habitaculo, iusserunt in illo habitare: ipsæ verò cum neque domum nec tugurium haberent, sub dio suâ sponte vitam agunt. Pro ianuâ erat eis parua quadam fenestra, per quam alimenta susciperent, & cum ijs quæ veniebant colloquerentur mulieribus. Huic sacra consabulationi tempus definitum erat Pentecostes, alio autem tempore vitam amplectebantur quietam. Ferrum gestabant & tantum onus, vt CYRA, cui corpus erat imbecillius, ad terram vsque incuruaretur, & corpus minimè posset erigere. Habebant autem vela maxima, vt retrò ad terram fluerent & pedes contegerent, anteriùs autem vsque ad ipsam zonam demitterentur, vultum simul & collum, & manus penitus occultantia. Hoc modo autem vixere, non quinque solùm vel decem solis transactis annis, sed quadraginta duobus. Et cum tanto tempore decertassent, tanquam quæ nuper certare cœpissent, sudoribus gaudebât: eâ de causâ iniurias aëris patienter excipiunt. Diuini Moysis æmulatæ ieiunium, ter tanto tempore in ediam sustinuerunt: ter quoque Danielis à cibo abstinentiam secutæ, tres dierum hebdomadas abstinebant. Ierosolyam profectæ nihil cibi in viâ sumunt: sed adorato Domino refectæ sunt; rursus à ieiunis confectum est iter, & reuersæ sunt. Peregrinantes ad S. Teclam, ibant & redibant ieiunæ. Atque eæ quidem quæ tali vitæ instituto femineum genus exornauere, vt quæ alijs fuerint exemplaria, modò coronantur à Domino,



23. SS. Marana et Cyra.

Ex Palladij
Laufiacâ.

BEATA SYLVIA Virgo, soror fuit Ruffini ex præfæti. Hæc cum nauigaret ab Æliâ in Ægyptum, habebat in comitatu suo Iubinum diaconum, virum pium & eruditum. Cum autem vehementissimus eodæ æstus inuasisset, & peruenissent Pelusium, accidit vt Iubinus acceptâ pelui, pedes & manus lauaret aquâ frigidissimâ, & postquam lauisset, super pelliculam humi stratam requiesceret. Cum autem illa aduertisset, vt mater sapiens, germani filij eius increpauit mollitiem, dicens: Qui in animum inducis, illam agens ætatem, viuente adhuc tuo sanguine, vsque adeo tuam fouere carunculam, non sentiens damna, quæ ex eâ oriuntur? Confide, confide: ecce ego agens annum ætatis sexagesimum, præter extrema manuum mearum, nihil vnquam laui; non pes meus aquam tetigit, non vultus, neque vllum ex membris meis, etiamsi me varia inuaserint ægritudines. & cum à medicis cogere vt balneo, non induxi in animum carni reddere debitum, non in lecto quiescens, non lecticâ vsquam gestata ingrediens. Hæc cum esset doctissima, doctrinam amore complexa, noctes mutabat in diem, omnia antiquorum qui commentarios ediderunt, scripta percurrens, Gregorij, & Stephanij, & Pierij, & Basilij, & quorundam aliorum præstantis virtutis virorum, vigin-ti quinque myriadum: non leuiter nec temere hæc percurrens, sed elaboratè, septies vel octies, vnumquemque librum perlegens, vt horum verborum gratiâ, in altum erigeretur. spe bonâ seipsam, auem efficiens spiritualement, & ad Christum euolans, immortales ab ipso acceptura renumerationes.

Ex
P



24.

Sancta Sylvia.

S. SARA VIRGO.

Ex Vitis
Patrum.

ABBATISSA beate memoriae Virgo SARA, vitam eremiticam transiit in Ægypto, temporibus Imperatoris Theodosij senioris, in vastissimâ Scetes eremo, vbi Deo Angelisque nota, seculo ignota vixit. Unde pauca de eius vitâ perscripta sunt. Quod de eâ sequitur, Vitæ Patrum nobis exhibent. Adeo studiosè oculos suos custodisse dicitur, vt supra alueum fluminis sexaginta annis habitauerit, & nunquã inclinata sit vt flumen ipsum aspiceret. Cùm tredecim annis ab impugnationibus demonum fortiter impugnaretur, nunquam orauit vt recederet à se huiusmodi pugna, sed solum hoc dicebat: Domine, da mihi fortitudinem. Cùm aliquando ei infestior esset, imminens fortiùs, idem fornicationis demon, mittens in cogitationem eius seculi vanitates; illa non relaxans animum à timore Dei & à proposito abstinentiæ suæ, adscendit super lectulum suum orare: & apparuit ei corporaliter spiritus fornicationis, & dixit ei: Tu me viciisti, SARA. Illa autem respondit: Ego non te vici, sed Dominus meus Iesus Christus. Venerunt aliquando duo senes de partibus Pelusij ad Abbatissam SARAM. Et cùm ambularent, dicebant ad inuicem: Humiliemus vetulam istam. Et dicunt ei: Vide, ne extollatur animus tuus, & dicas: Quia ecce solitarij viri veniunt ad me, quæ mulier sum. Et dixit eis Abbatissa SARA: Sexu quidem mulier sum, sed non animo. Iterum dixit Abbatissa SARA: Si poposcero à Deo, vt omnes homines edificentur in me, iuuenior ante ianuas singulorum pœnitentiam agens: sed magis oro, vt cor meum cum omnibus purum sit.

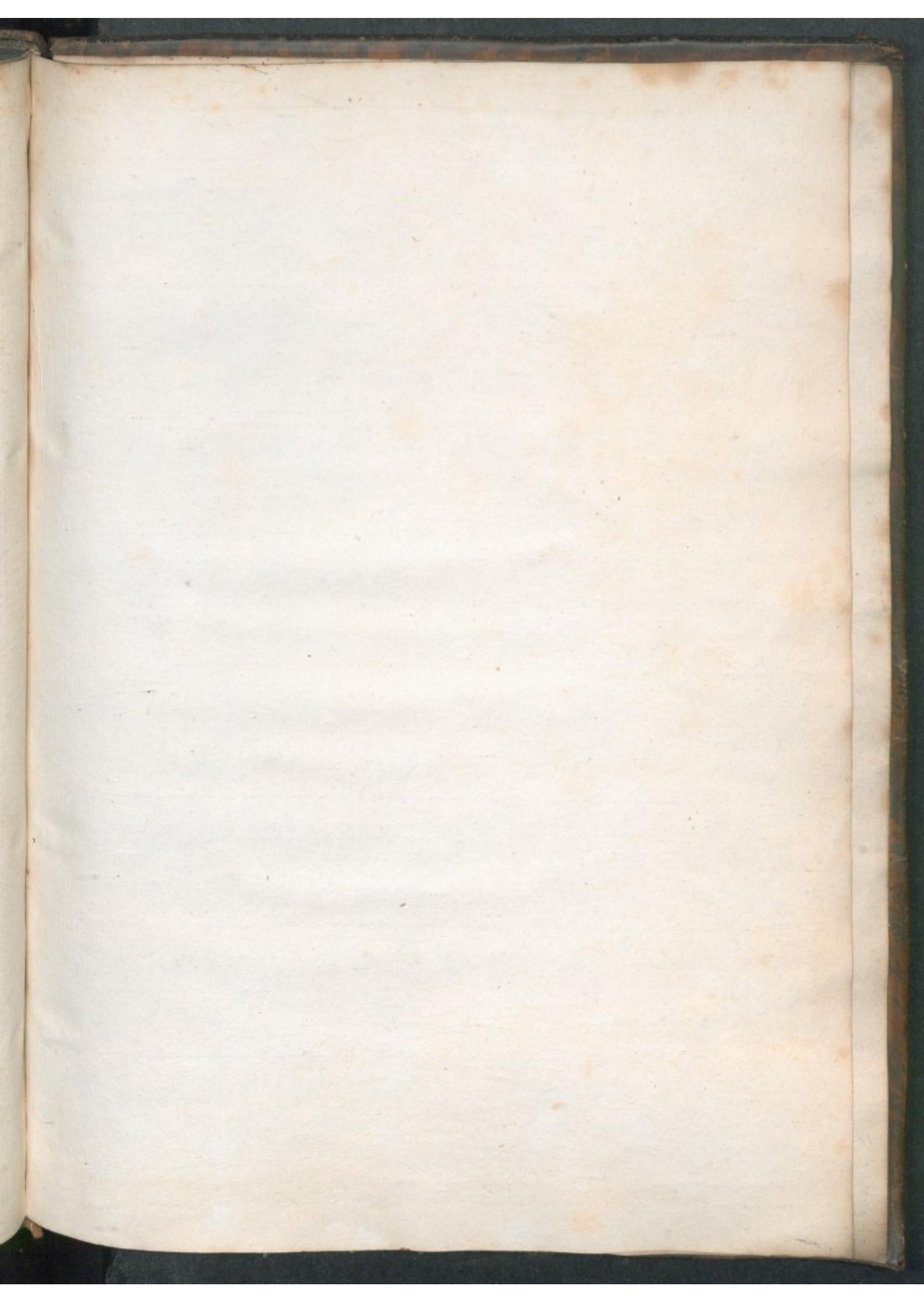




25.

Sancta Sara.





(3)

11/2

-157-









